

தாயகம்

311

சொ. சிவராஜ்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தாயகம்

(குறு நாவல்)

தொ. சிக்கன் ராஜு

VIJAYALUCKSHMI BOOK DEPOT
248, Galle Road,
WELLAWATTE
TELEPHONE 86930.

275615

குறிஞ்சிப் பண்ணை
நாரகை.

தாயகம்

வெளியீடு:- 2.

முதற் பதிப்பு:- தை 1969

உரிமை:- குறிஞ்சிப் பண்ணைக்கு

Thayagam

(SHORT NOVEL)

Author: THO. SIKKAN RAJU

Copyright:- Author

Publisher:- Kurunchi Pannai

First Edition:- January 1969.

விற்பனையாளர்:-

என். பி. முகமத் இக்பால்,

31, லோசன் வீதி,

நூரலை.

அச்சில்:-

அசோகா அச்சகம்,

இரூகலை பஜார்,

ஆள்கருளேயா.

விலை:- ரூபா 1-25

மதிப்புரை

இன்று மலைநாட்டில் நல்ல கவிதைகள், கதைகள் படைக்கப்படுகின்றன. ஆனால், அவைகள் புத்தக ரூபத்தில் வராத காரணத்தால், இப்பிராந்தியத்தில் தோன்றியுள்ள இலக்கிய வளர்ச்சியைக்கூட நிர்ணயிப்பதற்கு சிரமமாயிருக்கிறது. இக்குறைப்பாட்டை ஓரளவு நீக்குதற்கு விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சில நூல்களே வந்துள்ளன. அவற்றுள் தாயகமும் ஒன்று.

‘தாயகம்’ ஐந்து அத்தியாயங்களைக் கொண்ட ஒரு குறுநாவல். இதை ஒரு முறைதான் வாசித்தேன். ஆனால் இதைப் பன்முறை வாசிக்கவேண்டும். அதுமாத்திரமல்ல; இக்கதை சிங்கள, ஆங்கில மொழிகளிலும் வெளிவரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் இலங்கைக்கும்-இந்தியாவிற்கும் மத்தியில் தோன்றியுள்ள இந்த நாடற்றப்பிரச்சனை இன்றைய மலைநாட்டவர்களின் இரத்த ஓட்டத்தில் எத்தகைய ஜடிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றதென்பதை ஏனையோரும் உணர்ந்துகொள்ளமுடியும்.

மலைநாட்டில் வாழும் லட்சக்கணக்
கானவர்களில் ஒரு சிலரே கடற்கரை
யைக் கண்டிருக்கிறார்கள். தவிர, தங்
கள் தோட்டங்கள், பட்டினங்கள், எல்
லைகளை விட்டு ஒரு மூன்று நாட்களா
வது வெளியிடங்களில் தொடர்ந்து
தங்க எண்ணாத இவர்கள், எந்த நாட்
டைத் தாயகமாகக் கொள்ள முடியும்
என்ற பிரச்சனையை வெகு சாதாரண
மாக ஆசிரியர் ஆராய்கிறார்.

‘நாகரீகத்தின் சிகர’ மெனும்
அமெரிக்காவில் அடிமைகளாகக்
கொண்டுபோகப்பட்ட கறுப்பர்கள்
இன்று மனித உரிமைக்காக இரத்தம்
சிந்துகின்றார்கள். இலங்கையில் தேயி
லைத்தோட்டங்களை உற்பத்தி செய்ய
கொண்டுவரப்பட்ட மக்கள் வண்டி
மாடுகளைப்போல, அபயக்குரலெழுப்
பக்கூட உரிமையற்றுப் புழுங்குகின்றா
ர்கள். இவர்களது விபரிக்கமுடியாத
உள்ளக் குமுறல்களையும், ஆற்றொணத்
துயரங்களையும் ஒருவாறு வெளிப்படுத்
துகின்றார் ஆசிரியர்.

இது மலைநாட்டின் புதிய எழுத்து.

ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளை

கொழும்பு,

23-1-1969.

முன்னுரை

படைப்புக்கள் எழுத்தாளனுடைய உள்ளத்திலிருந்து, ஆத்ம சுத்தியோடு பிறக்க வேண்டும். ஆனால் 'நம்மவர்கள்' மத்தியில் எத்தனைபேர் இந்த ஆத்மசுத்தியோடு தமது படைப்புக்களைப் படைக்கிறார்கள்? பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் தமது பெயர்கள் வரவேண்டும் — சன்மானம் கிடைக்க வேண்டுமென்ற வொன்றுக்காகவே தமது படைப்புகளைப் படைக்கிறார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரை நான் அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கி இருப்பவன்; அந்த பணியிலும் எனது மனச்சாட்சியை முடிவைத்து, ஈடுபடுபவனல்ல. நான் யாருக்கும் கட்டுப்பட்டவனல்ல; எனது படைப்புகளில் தத்துவார்த்த உண்மை ஒலிக்க வேண்டும் என்னும் எனது வைராக்கியமே நான் வகுத்துக்கொண்டவழி, கொள்கை, குறிக்கோள்.

அந்த வழி, கொள்கை, குறிக்கோள் ஆகியவற்றின் துணையுடன் — துணிச்சலோடு என்னுள் உருவானது தான் இந்த தாயகம் என்னும் குறுநாவல். இந்த நூலை வெளியிட முன் வந்த குறிஞ்சிப்பண்ணை நண்பர் அ. சா. மல்லிகைக்காதலனுக்கும், எனது அருமை நண்பர் கவிஞர் குமரனுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக என்று சொல்வதைவிட, என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இந்நூலுக்கு, மதிப்புரை வழங்கியுள்ள பெரும் எழுத்தாளர் லி. வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்கு எனது நன்றிகள். அத்தோடு, வாசகர்களின் ஆதரவு தான் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் மாபெரும் சக்தி என்பதை நான் உணர்கிறேன். நன்றி.

'ரஜனி' இல்லம்,
நூரலை, 14.1.1969.

தொ. சிக்கன் ராஜ்

பதிப்புரை

நமது எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் நாலுருவம் பெறுவதற்கான வழிவகைகளை நாமே செய்து கொள்ளவேண்டும் 'என்ற பேரவாவினாலும், இலட்சிய நோக்கினாலும் உருவானதுதான் 'குறிஞ்சிப் பண்ணை.' அந்த இலட்சியத்தோடுதான், 'பண்ணை' யின் முதல் முயற்சியாக கவிஞர் குமரனின் 'தூவானம்' கவிதைத் தொகுதியைப் பிரசுரித்தோம்.

குறிஞ்சிப் பண்ணையின் இரண்டாவது வெளியீடுதான் 'தாயகம்' என்னும் இக்குறுநாவல். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தினால் இலங்கையில் இருப்பதா? இந்தியா செல்வதா? என்று குழம்பும் மலையக மக்களின் பிரச்சனையைக் கருவாகக்கொண்டது. தொ. சிக்கன்ராஜு அவர்களின் இக்குறுநாவலைப் படிக்கும்போது பல இடங்களில் நம் மனம் புல்லரிக் கிறது. பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவைக் காண்கிறார். அந்த முடிவு, பிரச்சனையில் தவிப்பவர்களுக்கு ஒரு மருந்தாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்நூலை வெளியிடுகிறோம்.

இந்நூலை சிறந்த முறையில் அச்சிட்டுத்தந்த இருகலை ஆள்கரனோடா, அசோகா அச்சகத்தாருக்கும், அட்டைப்படத்திற்கு படம் தந்துதவிய திரு. மா. சிவராஜனுக்கும், ஒப்பு நோக்கி இந்நூல் பிழையின்றி வர உதவிய திரு. கறு. செல்வராஜாவுக்கும் எமது நன்றிகள் உரித்தாகுக!

அ. சா. மல்லிகைக்காதலன்

பதுளை,

15-1-1969.

காணிக்கை

அன்புள்ள அம்மாவுக்கு

—தொ. சிக்கன்ராஜு.

சென்னை 1913

சென்னை 1913

சென்னை 1913

“ஜய வேவா.....ஜய வேவா!”

“கௌத தினு?”

“..... தினு!”

“கௌத ராஜா!”

“..... ராஜா!”

வெற்றி கோஷமிட்டு, ஆவேசத்தோடு, கொடிகளை ஆட்டி, கரடிகளை மேலுயர்த்தி ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு செல்லுகிற அந்தக்கூட்டத்தை ஜன்னல் ஊடாக பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

மாநகர சபையில் காவியாகியிருந்த எங்கள் வட்டாரத்திற்கு ஒரு அங்கத்தவரை தெரிவு செய்யும் தேர்தல் இன்று நடைபெற்றது. தேர்தலில், எனக்கு முன்னால் கோசமிட்டுச் செல்கிறதே அந்த கூட்டத்தினரின் அபேட்சகர் வெற்றி பெற்று விட்டார் அந்த வெற்றியின் பெருமிதத்தால் உண்டான கோஷங்களும் ஊர்வலமும் தானிது.

அந்தக் கோஷங்களை கேட்கக் கேட்க, அந்த ஊர் வலத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க, எனக்கும் ஏதோ இனம் புரியாத ஓர் உணர்வு தோன்றுகிறது. 'நானும் அவர்களைப்போல ஊர்வனத்தில் கலந்துகொண்டு கோஷமிட்டால் என்ன? அவர்களைப்போல போட்டியிடுகிற அபேட்சகர்களில் எனக்குப் பிடித்தமானவருக்கு ஓட்டுப் போட்டு அவர்களோடு பிணைந்து வாழ்ந்தாலென்ன? ஏன் எங்கோ ஒரு நாட்டில் பிறந்தவனாக, அந்நியனைப் போல, வெறுமனே அவற்றையெல்லாம் பார்ப்பதோடு, கேட்பதோடு நின்று விடவேண்டும்?' என்று என்னுள்ளே ஒரு துடிப்பு பிறக்கிறது.

ஆனால்..... ஆனால்..... எனக்குத்தான் இந்நாட்டில் வாழ்கிற உரிமையில்லையே; இந்த நாட்டிலே பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்தும் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு நடைப் பிணமாக வாழ்கிறேனே..

இந்தப் புரையோடிப்போன அடிமைத் தனமான வாழ்வை நினைத்து வேதனைப் படுகிற போதெல்லாம் மகாகவி சுப்ரமணியபாரதியின் அந்த பாடல்தான் நினைவிற்கு வருகிறது. அந்தப் பாடலில் வருகிற பெற்ற அன்னையையும், பிறந்த நாட்டையும் ஒரே நிலையில் வைத்துப்பாடி, அனுபவிக்கமுடியாத நிலை; பெற்றோரை கடலுக்கு அப்பாலே ஒரு நாட்டில் வைத்துவிட்டு இந்த மண்ணையோ; இந்த மண்ணை விட்டு விட்டு அவர்களோடு

‘சேர்ந்து’ விடவோ முடியாத நிலையில் என்வாழ்க்கை அமைந்து விட்டது. அதனால், என்னால் உறுதியோடு அந்தப் பாடலை சொல்லிச் சுவைக்க முடியவில்லை. அந்த அடிகளை சொல்லும் பொழுதெல்லாம் மனதில் ஆழமான ஊசி யொன்று பதிந்து, அப்படியே இறுகிப் போயிருப்பது போல ஒரு வேதனை நிழலாடுகிறது. ஆனால்

“பெற்ற தாயும்
பிறந்த பொன்னும்
நற்றவ வானினும்
நனி.. சிறந்தனவே”

என்று சொல்லுகிற போது ஒரு செருக்கையும், சொல்லி முடிந்தவுடன், ஏதோ இனம் புரியாத மகிழ்ச்சியையும் தருகிற அந்த அடிகளை—மகாகவி பாரதியின் அந்தக் கம்பீரமான பாடலை இதுவரை எத்தனையோ முறைப் பார்த்து இனிக்க இனிக்க வாய் மலர்ந்து சுவைத்திருப்பேன். எத்தனை முறை வாசித்து அதன் சுவையில் மூழ்கிப் போயிருப்பேன் என்று எனக்கே தெரியாது.

என் மேசைமீது கிடக்கிற பாரதியின் கவிதைத் தொகுப்பைப் புரட்டிப் புரட்டி அந்தப் பாடலையே மீண்டும் மீண்டும் அசை போடுவது எனக்கொரு வேலையா, கவே போய்விட்டது. இப்படித்தான் என் மேசையின் மீது நிறைந்து கிடக்கிற எந்தப் புத்தகத்தை எடுத்து

விரித்தாலும், புதிதாக வாங்கி வந்துப் பிரித்து வாசிக்
 கத் தொடங்கினாலும், ஆரம்பித்து அந்த நூலை முழுமை
 யாகப் படித்து முடிக்கிற பழக்கமில்லை எனக்கு. அந்த
 பழக்கத்தையே மாற்ற முயன்றாலும், என்னால் முடிவ
 தில்லை. அப்படி ஏதாவது ஒரு நூலை வாசிக்கிறபோது,
 அதில் வருகிற ஏதாவது அழுத்தமான சொல்லோ,
 வார்த்தையோ, கருத்தோ என்னுடைய வாசிக்கும்
 ஓட்டத்தைத் தடை செய்து எங்கெங்கோ இழுத்தோடி
 விடுகிறது; என் மனம் அந்தக் சொல்லின்—கருத்தின்
 தாக்குதலால், நூலில் வருகிற விஷயங்களை எல்லாம்
 மறந்து, நான் கண்டு, கேட்டு, அனுபவித்த
 இலௌகீக விஷயங்களில் முழுகிப்போய் அதனோடு
 ஐக்கியமாகிவிடும். பின்பு நூலில் மனமே பதிவதில்லை;
 வேளை கெட்ட வேளையிலெல்லாம் அந்த நினைவில் முழுகிப்
 போயிருப்பேன். இப்படி நேருகிற போதெல்லாம்
 எனக்கு ஒன்றும் குறை வந்து விடாது; அதற்கு பதி
 லாக, உலக அனுபவங்களில் நான் முதிர்ச்சியடைந்து
 வருவதாக எனக்குப் படுகிறது. அந்த அனுபவங்களில்
 என் எண்ணங்கள் விரிவடைந்து புதுப்புது விஷயங்களை
 கற்றுக் கொள்வதாக என் மனம் மகிழ்ச்சியில் முழுகிப்
 போய் விடுகிறது. அதாவது என் சிந்தனையில் ஓர்
 தெளிவு பிறப்பதாகப் படுகிறது.

இப்பொழுது அதே சிந்தனைதான் இந்த சுற்றடி
 களைச் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிடுகிறது. அதன் முற்றுக்கை

யால் மீண்டும் மீண்டும் அந்த அடிகளை சொல்லிக் கொள்கிறேன். சொல்லுகிறபோது, என் மனம் உற்சாகத்தில் துள்ளுகிறது. சொல்லிமுடிந்த மறுகணமே உற்சாகம் துவண்டுபோய் மீண்டும் அதை சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும்போல மனசு தூண்டுகிறது. அதில் ஏதோ ஒளிந்துக்கொண்டிருப்பதாக உள்ளம் தளிக்கிறது.

ஓ..... அந்த அடிகளை வாசிக்கிறபோது — எண்ணுகிறபோதே எத்துணை சுவையாக இருக்கிறது. ஆனால், என்னால் அந்த சுவையை பூர்ணமாக அலுபவிக்க முடியவில்லை. அதை சொல்லுகிற போது ஓராயிரம் இனிமைகள் உள்ளத்தில் கரைபுரண்டோடத்தான் செய்கிறது. ஆனால் நான்— என்னைபோல வாழ்க்கை முறை அமைந்துப் போன பலர் அதை நினைத்து மகிழ்ந்து விடுவதோடோ, அல்லது அதை முழுமையாக சுவைத்து மகிழ முடியாமல் மனம் சோர்வதாலோ கடமை முடிந்துவிடாது. நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவான பெற்ற அன்னை, பிறந்த நாடு— இவற்றில் ஒன்றை தெரிவு செய்து கொள்ளவேண்டும்.

ஒரு வாரத்திற்கு முன், நானும் என்னுடைய நண்பரொருவரும், இந்த இரண்டில் ஒன்றை தெரிவு செய்து கொள்ளவேண்டிய விஷயம் பற்றி மிகத் தீவிரமாகப் பேசிக்கொண்டதுகூட என் நினைவுக்கு வருகிறது.

“.....இந்த பிரச்சனைதான் பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. உயிர் பெரிதா, உடல் பெரிதா என்கிறபோது எதை தெரிவு செய்துகொள்வது என்பதென்று புரியாமல் பெரிய குழப்பமாக இருக்கின்றது” என்று அவரிடம் சோர்ந்துப்போய் கூறினேன்.

கொஞ்ச நேரம் அவர் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை பின் நிதானமாக, ஆனால் தீவிரமான எதையோ சிந்தித்து சொன்னார்;

“ராகு நீங்க சொல்வது வாஸ்தவம் தான். உங்களுக்கு மாத்திரமல்ல. உங்களைப்போல எத்தனையோ பேருக்கு இதே நிலைதான். நீங்கள் சொன்னீர்களே ‘உயிர் பெரிதா, உடல் பெரிதா’ என்று ஒன்றையும் முடிவு செய்யமுடியாமல் தவிக்கின்றேன் என்று அதையே நான் திரும்ப சொல்கிறேன். அந்த உடலிலே அறுவை சிகிச்சை செய்யவேண்டிய அளவிற்கு ஒரு நோய் வந்து முற்றி விட்டதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது நாம் என்ன செய்வது? அந்த நோய் தீர வேண்டும். அந்த நோய் தீர உயிரையோ, உடலையோ பார்க்கமுடியாது. அப்படிப் பார்த்தால் நோயில் அவதிப்பட்டு நிம்மதியில்லாமல்தான் சாகவேண்டும். அதற்கு உயிராவது; உடலாவது... இரண்டில் ஒன்று என்று முடிவு கட்டவேண்டியதுதான்.

“மிஸ்டர் குமார் நீங்கள் சொல்லுவது சரிதான். இந்த பிரச்சனையை தீர்க்காமல் இப்படியே இருந்தால் அதனால் இன்னும் பல பிரச்சனைகளை இழுத்து போட்டுக்கொண்டு தவிக்கத்தான் வேண்டும்.....” என்று சொன்னேன்.

இரண்டில் ஒன்று அதுதானே என் பிரச்சனை.

“அது மாத்திரமல்ல ராகு. இப்படியே பிரச்சனை... பிரச்சனை என்று நாளை கடத்திக்கொண்டே போவதால் தான் என்ன புண்ணியம். இரண்டிலேயுமே பிடிப்பு காட்டாமல் போனால், நாம் ஒரு நாட்டிலே வாழ்ந்துதான் என்ன புண்ணியம்? நாமும் ஒரு நாட்டுக்குடிமகன் என நம் உரிமையை நிலை நாட்டவேண்டாமா? நம் பங்கை செலுத்துவதன் மூலம் சமூக அந்தஸ்து பெறவேண்டாமா?”

“உண்மைதான் இனிமேலே நாளை என்னை போல வாழ்க்கை அமைந்தவர்களோ இப்படியே இருக்கக்கூடாது. குடியுரிமையற்றவர்களாக, உரிமை பாராட்டிக்கொள்ள ஒரு நாடின்றி வாழ முடியாது, இன்று எந்த நாட்டைப் பார்த்தாலும் அரசியலே வாழ்க்கையாக மாறி விட்டப்பின், அந்த அரசியல் பற்றில்லாவிட்டாலும், நாட்டுப்பற்று என்ற ஒன்றாவது இல்லாமல் வாழமுடியாது; இந்த மண்ணில் குடி

யுரிமை பெற்ற குடிமக்களை விட்டு ஒதுங்கி ஒதுங்கி வாழமுடியாது; அவர்கள் பெற்ற நாடு, பிறந்த நாடு என் நாடு என்று சொல்லிக்கொள்ள ஒரு நாடு வேண்டும்; உரிமையோடு வாழ்கிற அந்தஸ்தை பெற வேண்டும்” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு கூறினேன்.

அவரிடம் நான் சொன்னது போல, பெற்ற நாடு சொந்த நாடு என்று உரிமை பாராட்டி, என் பங்கை செலுத்த ஒரு நாடு வேண்டும். அப்படி ஒரு நாட்டைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பிரச்சினை என் பிரச்சினை. அந்தப் பிரச்சினையில், நான் பிறந்து வளர்ந்த இந்த ஈழமணித் திருநாட்டைத் தேர்ந்தெடுப்பதா, என்னைத் தன் உதி ரத்தில் உருவாக்கிய என் அன்னையும் அவர்கள் வழி வந்தோரும் பிறந்த—இன்று வாழ்கிற அந்த புண்ணிய பூமியான இந்திய மண்ணைத் தேர்ந்தெடுப்பதா என்று புரியாமல் திண்டாடுகிறேன்.

நான் பிறந்த இந்த மண்ணையும் என்னால் பிரிந்து போக முடியாது; அந்த மண்ணில் வாழுகிற என் தாயையும் ‘தியாகம்’ செய்துவிடமுடியாது இரண்டையும் என் இரண்டு கண்களாக மதிக்கிறேன். மதிக்கிற அளவிற்கு என் வாழ்க்கையோடு இரண்டறக் கலந்தவை. அந்தக் கண்களில் ஒன்றைப் பெறவேண்டுமென்றால், ஒன்றை இழக்க நான் தயாராகவேண்டும். நினைக்க நினைக்க மனசில் சமை ஏறுவதுபோல் பார

மாக இருக்கிறது. அந்தச் சமையை இறக்க முயல்கிற தோரணையில் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டேன்.

அந்தப் பெருமூச்சோடு என்னை அறிந்தும் அறியாமலும், “ஒரு பெரிய சோதனையான பிரச்சனை” என்ற வார்த்தையும் உடைந்து சிதறியது.

“உண்மைதான், இப்படி ஒரு பெரிய சோதனையைத் தரும் பிரச்சனை எழும் என்று எண்ணிப் பார்த்திருந்தால், நமது பாட்டன், பூட்டன் மார்கள் தான் நாடு விட்டு நாடு போயிருப்பார்களா? அப்படிப் போயிருந்தாலும் ஏற்றமுறையில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை அமைத்து வாழ்ந்திருக்கமாட்டார்களா? அவர்களுடைய அறியாமையும், ஒரு நோக்கமுமில்லாத வாழ்க்கை முறையும் இன்று எந்த அளவுக்குப் பாதித்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா?... ஏன் அவ்வளவு தூரம் போக? நீங்கள் இப்படி எந்நாடு என்று முடிவு செய்ய முடியாமல் பரிதவிக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்று தெரிந்திருந்தால் உங்களுடைய பெற்றோரோ, உடன் பிறந்தவர்களோ உங்களை விட்டு விட்டுப் போயிருப்பார்களா? “என்று என் சொல்லுக்குப் பெரும் விளக்கமே கொடுத்து நிறுத்தினார்.

என் பிரச்சனையின் சிக்கல் எனக்குள்ள மனவேதனை யாவும் அவருக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது

நான் பிறந்தது முதல் இந்த மண்ணில்தான் வாழ்கிறேன். இதன் எல்லையை, இதைச் சுற்றி முழக்கமிட்டுத் தாலாட்டும் கடலைக்கூட சரிவரப் பார்த்து ரசித்ததில்லை எத்தனையோ வருடங்களுக்கு முன்னாலே சின்ன வயதில் கதிர்காமத்துக்கு என் பெற்றோரோடு சென்ற போது, அப்படியே அம்பாந்தோட்டை போனபோதும், இரண்டு மூன்று முறை கொழும்புக்குப் போனபோதும் ஏதோ சிறிது நேரம் இந்த ஈழமணிநாட்டின் கரையைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதிலும் இந்த மண்ணின் பசுமையும் செழிப்புமிக்க மலைப்பிரதேசத்தைத் தவிர மற்றப் பகுதிகளில் போய் இரண்டு நாள் தங்கியதில்லை.

என் பெற்றோர்கூட என்னை விட்டு இந்தியா போய் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. நான் இன்னும் கொஞ்சக்காலம் இங்கேயே இருந்து படிக்கட்டும் என்று என்னை என் பெரியப்பாவோடு விட்டு விட்டார்கள். சமீப காலமாக என்னை ஊருக்கு வந்து விடுமாறு மாதிரண்டு விமானக்கடிதங்கள் என் பெற்றோரிடமிருந்து வந்து கொண்டதானிருக்கின்றன எனக்கும் என் பெற்றோரைப்பார்க்க அவர்களோடு வாழ எத்துனையோ ஆசைதான், ஆனால் அந்த மண்ணைப்பற்றி இதுவரை சிந்தித்ததும் இல்லை; ஒரு பிடிப்பு கூட ஏற்பட்டதில்லை.

இந்த மண்ணின்மீது எனக்கு அன்புண்டு பாச

முண்டு நான் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்துக்கொண்டிருக்கிற மண் இது. ஆனால் இதுவரை காலமும் இந்த மண்ணில் உரிமை பாராட்டி வாழும் பிறப்புரிமை பெற்றதில்லை; அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கக்கூட இல்லை.

இன்று அதற்குச் சிந்திக்கிற காலம் வந்து விட்டது. இந்த மண்ணு அல்லது இந்திய மண்ணு என்று சிந்தித்து குடியுரிமை பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற சட்டம் வந்துவிட்டது.

நானும் சிந்தித்து சிந்தித்து மனம்கூட சோர்ந்து விட்டது. என்னுடன் உறவாடுகிற நண்பர்கள், தெரிந்தவர்கள் உறவினர்கள் ஒவ்வொருவரும் சொல்லுகிற ஒவ்வொரு விதமான கருத்துகளைக் கேட்கிறபோது இந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவு பிறப்பதற்குப் பதிலாக முடிச்சி வீழ்ந்து மேலும் மேலும் சிக்கல்கள் தோன்றி பெருகுகின்றன.

இந்தப் பிரச்சனைப் பற்றி மிக ஆழமாகவும், தீவிரமாகவும் நானும் அந்த நண்பரும் பேசிக்கொண்டபோது அவர்தன் கருத்தைச் சொல்லாமல் இருக்கவில்லை.

“உங்களுக்கு என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் நீங்கள் உங்களுக்குள்ள மன உணர்ச்சி

சிகளை சகித்துக்கொண்டு இந்தியாவுக்குப் போவது தான் நல்லது. ஏனென்றால் உங்களுடைய பெற்றோர், உடன்பிறந்தவர்களுக்காவது போவதுதான் நல்லது” என்றார்.

அந்தக்கருத்து அவருடைய அபிப்பிராயமாகப் படவில்லை எனக்கு, அது அவருடைய உள்ளத்தில் இருந்து வந்ததாகவே எனக்குப் பட்டது. ஆனால் இந்தக் கருத்தை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. பெற்ற பாசத்திற்காக இந்த மண்ணை—பிறந்த மண்ணைத் துச்சமாக மதித்து மறந்துவிட்டுப் போக வேண்டுமென்று மன உணர்ச்சி எழுகிறபோதே, அது ஏதோ விரசமாக எனக்குப் படுகிறது. அதே வேளையில் இந்த மண்ணிற்காகப் பெற்ற அன்னையையே—அவர் வழிவந்தோரையும் விட்டு இங்கேயே வாழ்ந்து விடுவோம் என்று எண்ணவும் மனம் துணியவில்லை; அது ஏதோ அவர்களுக்குச் செய்யும் துரோகமாகப்படுகிறது.

எப்படியும் இரண்டிலொன்றை நான் முடிவு கட்டியாக வேண்டும். அந்தமுடிவோடு இந்த மண்ணையும், அந்த இந்திய மண்ணையும் நினைக்கிறபோதே என்பார்வை, மகாகவியின் அந்தப் பாடலின் மீது ஓடியது. நற்றவவாணைவிட சிறந்த பெற்ற அன்னை பிறந்த நாடு ஆகிய இவற்றில் ஒன்றை நான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

எனக்குரிய கடமை, என்னுடைய எதிர்
காலம் ஆகியவற்றை உணர்ந்து, மிகவும் நிதான
மாக, ஆனால் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஒன்றைத்
தெரிவு செய்யவேண்டும் என எனக்குள் முனு
முனுத்துக்கொண்டேன்.

2

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு
என்னுடைய தாத்தாவின் வீட்டுக்குப் போயிருந்
தேன். என்னுடைய வாழ்நாட்களில் பல நாட்கள்
அங்கேயே கழித்ததுமுண்டு. அங்கேயும் நான்
வளர்ந்தேன் என்றும் சொல்லலாம். எப்படியும்
இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கொருக்காக அங்கே
போகாமல் இருக்கமாட்டேன். சில வேளைகளில்
என்மனம் சோர்ந்து போயிருந்தால் அங்கே
தான் என்னை ஆற்றிக்கொள்ளமுடியும். அது
என் சொந்த வீடு மாதிரியேதான்.

அன்று நான் போன போதும் இந்தக் குடியரிமை பற்றித்தான் பேச்செழுந்தது. அங்கே தாத்தா முதல் எல்லோருமே இந்த நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். இந்த மண்ணில் உரிமை பெறும் தகுதியுண்டு. ஆனால் இதுவரை பிறப்புரிமை பெறவோ, பெற முயற்சிக்கவோ இல்லை; எங்கு போய் வாழ்வது என்று எந்த முடிவும் எடுக்கவில்லை. இந்த விஷயத்தில் வீட்டுக்குள்ளேயே பல கட்சி.

நானும், என் மாமா ஒருவரும் இது பற்றி பேசிக்கொண்டோம்.

“இந்தியாவுக்குப்போய் வீணாகக் கஷ்டப்பட முடியாது. அங்கு வீடு, நிலம் என்று ஏதும் இருந்தால் கவலையில்லை, அதோடு, அங்கே இன்னும் பர்மாத் தமிழர்களுக்கே ஒரு உதவியும் வழங்கப்படவில்லையாம். அப்படியிருக்க நாம் மாதிரம் அங்கேபோய் சுகமாக வாழ்வோம் என்று என்ன ழிச்சயம்” என்றார் அவர்.

அவர் சொல்வதிலும் நியாயம் இருந்தது. அவருக்கு இங்கு வாழப் பிரியமில்லைதான். அந்த மண்ணில் வாழ எவ்வளவோ பிரியம் ஆனால் எந்தவித வசதியும் இல்லாமல் அங்கு போய்

கஷ்டப்படப் பிரியமில்லை, தனிக்கட்டையாக இருந்தால் அவரும் அதற்குத் தயார்தான்.

ஆனால், குடும்பத்தின் பொறுப்பே அவர்கையில் தான் இருக்கிறது. அவர் தான் தூணாக இருக்கிறார் தாத்தாவும் தோட்டத்து உத்தியோகத்திலிருந்து 'ரிட்டயர்' ஆகிவிட்டவர். தொழிலில் இருப்பவர்களில் இவர் இளையவர். முத்தவர்கள் இரண்டு அண்ணன் மார்கள் இருந்தும் அவர்களும் சிலவேளைகளில் இவருடைய கையைத்தான் எதிர்பார்ப்பவர்கள். அவர்கள் தோட்டத்தில்தான் உத்தியோகம் பார்ப்பவர்கள். திருமணமாகி குழந்தைக் குட்டிகளோடு வாழ்கிறார்கள்.

அவர்களெல்லாம் சின்னவர் வழியைப் பின்பற்றுபவர்கள். இவர் எந்த நாட்டு உரிமை பெற விரும்புகிறாரோ அந்த நாட்டுக்குத் தாங்களும் விண்ணப்பித்து விடுவது என்ற முடிவு. இப்படி ஒரு பெரிய குடும்பத்தோடு இன்னொரு நாட்டிற்குப் போய் குடியேறுவது என்றால் அவ்வளவு சுலபமா?

“அப்படி யென்றால் என்ன முடிவு செய்வதாக இருக்கிறீர்கள்” என்று கேட்டேன்.

“எனக் கென்னவோ இந்த மண்ணிலே இருந்து விடுவதென்றுதான் உத்தமமாகப் படுகிறது. என்றாலும் அதையே தீர்க்கமாக முடிவு செய்துவிட வில்லை. கொஞ்சம் பொறுத்துத் தீர்மானிப்பதாக இருக்கின்றேன்” என்றார்.

என்னால் குடும்பமே நடக்கவேண்டுமென்ற நிலையே இல்லாமல் இருக்கிற நானே, என்னுடைய எண்ணம் வேறாக இருந்தாலும் எவ்வித முடிவும் காணமுடியாமல் திணறுகிறபோது அவருடைய நிலை எப்படியிருக்கும்? அவரும் ஆற்றாமையால் மனம் நோவது தெரிந்தது. அந்த ஆற்றாமையை வேறுவகையாகச் சொன்னார்.

“உனக்கென்ன இந்தியாவில் எல்லாம்... இருக்கிறது. நீ ஏன் கவலைப்படவேண்டும். இன்று போனாலும் சுகமாக வாழலாம். இன்று இல்லாவிட்டால் ஒரு நாள் அங்கு போய்விடுவாய்”

அப்படி சொல்லுகிறபோது என் நெஞ்சம் வலித்தது. அவர் எனக்கு மாமாதான் என்றாலும் நாங்களிருவரும், மாமன் மருமகன் என்று பழகியதில்லை. நண்பர்களைப் போலத்தான் பழகி வருகிறோம். என்னை விட அவருக்கு ஒரு வயது

தான் அதிகம். இருவரும் பள்ளியில்கூட ஒன்றாகப் படித்தோம். ஒரே கோப்பையில் கூட உண்டிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட அவரா இப்படி நீ இந்தியாவிற்குப் போய் விடுவாய் என்று சாதாரணமாகக் கூறுகிறார். அப்படி நான் போவதும் இருப்பதும் அவருக்கு ஒன்றுதானே? பிரிவதைப் பற்றி இவ்வளவு சலபமாகக் கூறிவிட்டாரே? என்று மனம் நொந்து போனேன்.

“ம்... இவ்வளவு சலபமாக நீங்கள் கூறி விட்டீர்கள். இத்தனை நாட்கள் நீங்களும் நானும் உறவினர்களாகப் பழகியதில்லை. சொந்த நண்பர்களாகவே பழகி வருகிறோம். உங்களைப் பொறுத்து, எப்படியோ... என்னைப் பொறுத்தவரை எத்தனை அன்பு கொண்டிருக்கின்றேன் தெரியுமா? இதுவரை நானும் இங்கு இருந்து விடுவதைப் பற்றியோ போவது பற்றியோ முடிவு செய்யவில்லை. ஆனால் நானும் இந்த மண்ணை விட்டுப்போகிற நிலை ஏற்பட்டு விட்டால்? என்று நினைக்கிறபோதே, நம்முடைய பிரிவு எப்படியிருக்குமோ என்று வேதனைப்படுகிறேன். அங்கிள்” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசமுடியாமல் நிறுத்திவிட்டேன்.

கொஞ்ச நேரம் என்னை ஆசுவசப் படுத்திக் கொண்டு, சொன்னேன். “அங்கிள்.. அப்பிடி

புறப்பட்டுவிட்டால் அந்தப் பிரிவுத்துயர் அத்தனை இலேசானதாகவா இருக்கும்.? இன்றைக்கு நேற்று? இருபத்தைந்து ஆண்டு வாழ்க்கை அல்லவா? நமக்கென்று ஒரு வாழ்க்கை, நமக்கென்று ஒரு சுற்றம் நமக்கென்று ஒரு சமுதாயம் அமைத்திருக்கிறோமே அந்த வாழ்க்கையில், சுற்றத்தில், சமுதாயத்தில் நம் அன்பிற்குப் பாத்திரமானவர்கள் எத்தனையோ பேர்கள். அன்பு பாசம் நட்பு என்று நம்மைப் புரிந்து கொண்டு தோளோடு தோள் நிற்பவர்கள் எத்தனை பேர்கள்? இத்தனை பேர்களையும் பிரிந்து எங்கோ போய் வாழ்வது அத்தனை சுலபமா?

அதற்காக என்ன செய்ய! நம் பிரச்சனை தீரவேண்டாமா” என்று கேட்டார்.

உண்மைதான் ஏனிதை சொல்கிறேன் என்றால் வசதி இருப்பதால் நான் போய்விடுவேன் என்று இவ்வளவு சுலபமாகச் சொல்கிறீர்களே அதற்காகச் சொல்கிறேன். சொகுசான வாழ்வு கிடைக்கும் என்பதற்காகக் கால் நூற்றாண்டு உறவை, நட்பை, பாசத்தை அவ்வளவு இலேசாகத் துறந்து விடமுடியுமா? நான் மாத்திரமல்ல என்னைப் போல இருக்கிறவர்களால்தான் முடியுமா

“ச்சா... அதற்காக நான் ஏதும் சொல்லவில்லை. நானும் அந்தப் பிரிவுணர்ச்சியைப் பற்றி சிந்திக்காமலில்லை. உனக்கும் எனக்குமுள்ள வேற்றுமையைப் பற்றித்தான் சொன்னேன். உன்னைப் பொறுத்தவரையில் அம்மா அப்பா எல்லோரும் அங்கே இருப்பதால் எதையும் அங்கு சமாளிக்கலாம். பொறுப்பு என்ற ஒன்று இருக்காது. ஆனால் என் நிலைமையோ என் குடும்ப நிலையோ அப்படியில்லை. அங்கே வசதி எதுவும் இல்லாவிட்டாலும், இங்கிருந்து சம்பாதித்துக் கொண்டு போவதன் மூலம் நிலம், வீடு என்று வாங்கி விடலாம். ஆனால் அந்த ஊரின் வாழ்க்கை முறையைக் கற்று, ஊர் பழகி முன்னுக்கு வருவதென்றால் எவ்வளவு கஷ்டமான காரியம். அங்கே இருக்கிற வெயில் கொடுமை உணவுப் பொருள் தட்டுப்பாடு, விலைவாசிக்கெல்லாம் தாக்குப்பிடித்து வருவது என்றால் இவ்வளவு பெரிய குடும்பத்தால் முடிகிற காரியமா? என்று அவர் சொன்னபோது இந்த மண்ணில் வாழ்வதா அந்த மண்ணுக்குப் போய்விடுவதா என்ற பிரச்சினையில் ஒவ்வொருவருக்கும் எத்தனைவகையான கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க இன்னும் பல பிரச்சினைகளை சம்பாதிக்கவேண்டி இருந்தது.

குடும்பப் பொறுப்பு என்ற ஒன்றினால் இந்த மண்ணின் நிரந்தர குடிமக்களாகவே ஆகி விடுவது என்பது என் மாமாவின் அபிப்பிராயம். ஆனால் அவருடைய சகோதரிகளுக்கோ இந்தியாவுக்குப் போய்விடவேண்டுமென்ற ஆசை.

இந்த மண்ணை விட அந்த மண் எவ்வளவோ மேலாக எனக்குப் படுகிறது சும்மாவா அதைப் புண்ணிய பூமியென்று சொல்கிறார்கள். என்று அவர்களில் மூத்தவர் — என்னுடைய சித்தி சொல்வாள்.

அவள் கல்லூரியில் படித்திராவிட்டாலும், நிறைய புத்தகங்கள் படிப்பாள். அந்த வீட்டிலேயே அவளுடைய போக்கே ஒரு அலாதிதான். அவள் ஒருத்திதான் அந்த வீட்டிலே வைதீகத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவள். முக்கியமான நாட்களில் லெல்லாம் குளித்து, நோன்பிருந்து தெய்வங்களை வழிபடுவாள். அவளுக்கு அந்த மண்மீது ஏதோ குருட்டுப் பக்தி.

அப்படி சொல்கிற போதெல்லாம் “ஏன் இந்த மண் மீது அத்தனை வெறுப்பு” என்பேன்.

“ஒன்றும் வெறுப்பில்லை இங்கு எதில் தான் புனிதத்தைக்காண முடிகிறது. பக்தி நெறி

யாருக்கும் இல்லை. ஒரு கோயில், குளம், விசேட தலம் என்று ஒன்றிருக்கிறதா? எனக்கு அந்த ஊர்தான் பிடிக்கிறது. மீனாட்சியம்மன் கோயில் கொண்டிருக்கிற அந்த மதுரை ஆலயத்தையும் முருகப் பெருமானின் அறுபடை வீடுகள், இன்னும் அங்கு இருக்கிற அத்தனை கோயில் குளத்தையும் வாழ் நாள் முழுவதும் கண்டுகளித்து தரிசிக்க வேண்டும்" என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு பதில் கூறுவாள்.

அவளுடைய பக்தி நெறியைக் கண்டு நான் வியந்து போவதுண்டு. அவள் அந்த மண்ணை மிதித்ததில்லை, திரைப்படத்திலும், பத்திரிகை புத்தகங்களிலும் தான் அந்த ஊரைப்பற்றி அறிந்திருக்கிறாள். நானும் திரைப்படங்கள் பத்திரிகை, புத்தகங்களில் தான் இந்திய மண்ணில் இருக்கிற கோயில், குளங்களையும், பக்தகோடிகளின் வழிபாடுகளையும் பார்த்து அனுபவித்திருக்கிறேன். அப்படி அனுபவிக்கிற போது சிலவேளைகளில், அவளும் அந்த திருக்கூட்டங்களில் கலந்து பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கிப் போயிருப்பதாக நினைத்து மெய்சிவிர்ப்பதுண்டு.

அதற்கு அடுத்தவள் கிட்டத்தட்ட அவளைப் போலவே எண்ணம் கொண்டவள்.

“அங்கே போனால் தமிழர்களோடு தமிழர்களாக நாம் சேர்ந்து வாழ எவ்வளவோ நன்றாக இருக்கும். எங்கும் தமிழர்களாகவே இருப்பார்கள். நல்லநாளோ, பெருநாளோ எதுவாக இருந்தாலும் ஒரு உற்சாகம், மகிழ்ச்சி எல்லாமே இருக்கும் இங்கே எது செய்தாலும் ஒன்றும் தெரியாது ஏதோ வீட்டைவிட்டு காட்டில் வாழ்கிற மாதிரி சில நேரம் மனதுக்குப்படுகிறது. அங்கே என்றால் நாம் கூட தொழில் செய்யலாம்; இந்த ஊரிலே, சிட்டிஷன்’ வாங்கினாலும் ‘தமிழன் தமிழன் தான்’...” என்று எதற்கும் தமிழர்களுக்குரிய தனித்தன்மை இல்லையே என்று நொந்து கொள்வாள்.

“ச்சீ... இந்த ஊர்லே மனுஷன் இருப்பானா? டவுனுக்குப் போனாலும் சரி, ஸ்கூலுக்குப் போனாலும் சரி—வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டால் சரி பஸ்ஸிலும் போகமுடியாது; நடந்தும் போக முடியாது; ஒரே துவேஷம் தான். கேட்கவே சகிக்கவில்லை” இது அடுத்தவள் கருத்து. அவள் கொஞ்சம் வாயாடி உணர்ச்சி வசப்பட்டுத்தான் பேசுவாள் அதிலும் தமிழர்களை யாராவது தாழ்த்தியோ துவேஷம் கக்க பேசி விட்டாலோ கோபம் கொந்தளித்துக் கொண்டு வரும்.

“நீங்களெல்லாம் போகும் போது ‘எங்களை’ யும் கூட்டிக் கொண்டு போங்கள். யார் தடுத்தாலும் நானென்றால் இங்கு இருக்கமாட்டேன்” என்று அடிக்கடி சொல்லுவாள்.

அவளுக்கும் சரி, யாருக்குமே என்னுடைய பெற்றோர்கள் இந்தியாவில் வாழ்வதால் அங்கு போய் விடுவேன் என்று நினைப்பு ஆனால் என்னுடைய உள்ளத்தில் முண்டெழுந்து கேள்விக்குறிகளாக இருக்கும் பிரச்சனை யாருக்குத் தெரியும்?.

அவளுடைய பேச்சுக்கு என்ன சொல்வதென்றே எனக்குத் தெரியாது. சிரிப்பு ஒன்று தான் என்பதிலாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால், “நீங்களெல்லோரும் இந்திய ‘பிரஜாவுரிமை’ பெற்று இந்தியா போக விரும்பும் மாப்பிள்ளைகளாகப் பார்த்து திருமணம் செய்து கொண்டால் பிரச்சனையே தீர்ந்து போகும்”. என்று சிரித்துக் கொண்டு சொல்வேன்.

அவர்களுக்கு அந்த இந்திய மண் மீது அசட்டுத்தனமான பக்தி இருப்பதாகப் படுகிறது இன்னொரு நாட்டைப் பிடிக்க ஆயிரம் காரணங்கள் இருக்கலாம். அதற்காகப் பிறந்த மண்ணை

வெறுக்க மனம் வருமா? இத்தனை காலமும் இந்த மண்ணில் தானே தவழ்ந்து, நடந்து வாழ்கிறார்கள்? அப்படியிருக்க ஏன் இந்த மண்ணில் வாழப் பிரியமில்லை.

இப்படி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு எண்ணங்களுடன்தான் இருந்தார்களே தவிர பிரச்சனை பிரச்சனையாகவேதான் இருந்தது. இந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவைத் தேடுகிற பாவனையில் தேடாமலே இருக்கின்றனர். ஒவ்வொருவருடைய கருத்தையும் கேட்கிறபோது என்னுடைய பிரச்சனை மேலும் சிக்கலாகுவதாகப் படுகிறது. ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் மனம் குழம்புகிறது.

என்னை எப்படியாவது இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று என் பெரியப்பாவுக்கு எண்ணம். அவருடைய உபதேசமும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே தான் இருக்கிறது.

“இங்கே இப்படி இருப்பதிலே என்ன பிரயோசனம்? சம்பாதித்து முன்னுக்கு வர வேண்டாமா? இங்கே இருந்தால் அது முடியாது. நீ ஊருக்குப் போவது தான் நல்லது” என்று சொல்லாத நாளில்லை.

அவர் அப்படி சொல்லுகிற போது நான் மெளனம் சாதிப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் சொல்வதில்லை. சிலவேளைகளில் ஏதாவது சொல்லவேண்டுமென்று நினைப்பதுண்டு. ஆனால் அவர் மீது கொண்டிருக்கிற மதிப்பு, மரியாதை, பயம் சொல்லத் தூண்டுவதில்லை.

அவர் இந்த நாட்டு வாசி, பதிவுப் பிரஜையாகி விட்டவர். என்னுடைய பெற்றோர்கள் விட்டுப்போன இந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக அவரோடுதான் வாழ்கிறேன். எனக்கு அன்னமிட்டு வளர்த்ததோடு படிக்கவைத்தும் ஆளாக்கினார். ஆனால் அவர் நினைத்தது போல என்னை ஆளாக்க முடியவில்லை. அவருடைய ஆசை வேறு, என்னுடைய ஆசை வேறு. அந்த வகையில், என்னுடைய இந்த இருபத்தைந்து வயதுக்கு என்னுடைய முன்னேற்றம் வளரவில்லை தான். அதாவது என்னுடைய பொருளாதார நிலையில் நான் பின் தங்கியே நின்று விட்டேன். இது அவருக்கு வருத்தம். தான் நினைத்தது போல என்னை முன்னுக்குக் கொண்டு வந்து வைக்க முடியவில்லை என்று, அதோடு என் போக்கும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. என் எண்ணக், குறிக் கோளுக்கு இந்த ஊரும் இலாயக்கில்லை; என்பது அவர் முடிவு.

“கல்லூரியை விட்டு ஏழு எட்டு வருஷமாகிறது. இவ்வளவு காலத்தில் எப்படி முன்னேறியிருக்க வேண்டும். ஒழுங்காக ஓரிடத்தில் நிலையான தொழில் செய்ய வேண்டும். அதுவும் இல்லை. ஏதோ வந்தோம் போனோம் என்று வாழ்ந்தால் போதுமா? நாளைக்குக் கல்யாணம்

செய்து குடியும் குடித்தனமுமாக வாழ்ந்து மனுஷனாக வேண்டாமா” என்று தெரிந்தவர்கள் உறவினர்களிடம் சொல்லி எவ்வளவோ முயன்று வருகிறார்.

என்னுடைய தாத்தாவும் வருகிற போகிற போதெல்லாம் இது பற்றிச் சொல்லத் தவறுவதில்லை.

“நீ இங்கே இருந்து ஏன் கஷ்டப்படுகிறாய். அங்கே போனால் எவ்வளவோ நன்றாக இருக்கலாம். தொழில் செய்து கூட வாழ வேண்டுமென்றில்லை. உனக்கு விருப்பமான தொழிலைக் கூட கலபமாகப் பிடித்துக் கொள்ளத் தகுந்த ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். எவ்வளவு விரைவாக முன்னேற முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் முன்னுக்கு வந்து விடலாம். இங்கே உன் காலமும் நேரமுந்தான் வீணாகிறது.”

அவர் சொல்வது உண்மை தான். என்னால் இந்த நாட்டைவிட அந்த நாட்டில் விரைவாக முன்னேறிவருகிற அளவுக்கு எனக்கு வாய்ப்பும், வசதியும் இருக்கிறது. என் படிப்புக்கும் திறமைக்கும் எத்தனையோ பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கலாம். ஆனால் இங்கேயோ வெறும் வர்த்

தகச் சிப்பந்தியாக எந்தவிதப் படிப்புமில்லாமல் கடைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்கிறேன். அதனால் அந்த முன்னேற்றத்திற்காக இந்தப் பிறந்த மண்ணை மறந்து அந்த மண்ணை அணைத்துக் கொள்ள மனம் துணியவில்லை.

அவர்போகிற போதெல்லாம் மெளனம் சாதிக்க முடியவில்லை.

“ உன் எண்ணம்தான் என்னவென்று சொல்லேன் ” என்று தோண்டித் தோண்டிக் கேட்பார்.

எனக்குரிய நாட்டைத் தேர்ந் தெடுப்பதில் முடிவு எடுக்காவிட்டாலும், ஏதோ பதில் சொல்ல வேண்டு மென்பதற்காக இப்படிச் சொல்லி சமாளிப்பது வழக்கமாகி விட்டது.

நிரந்தரமாக, தனக்கென்று ஒரு நாட்டைத் தேர்ந்தெடுத்து அந்த நாட்டு மண்ணில் பிடிப்பான ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்து உரிமையுடன் வாழ எழுந்த இந்த குடியுரிமைப் பிரச்சனையைப் பற்றி நான் மண்டையை உடைத்துக் கொள்ளுகிறபோது எனக்கு இன்னொரு எண்ணமும் வருகிறது.

இதுவரை காலமும் எனக்குப் பிடிப்பு ஏற்படாத இந்திய மண்மீது வாழ என் மனம் தாவுவதற்கு அங்கு வாழுகிற என்னுடைய பெற்றோருக்கும் எனக்கும் உள்ள இரத்த பாசம் தான். அதே போலத்தான் நான் இந்த மண்ணை நேசிப்பதற்கு, என்னை சிறுவயதிலிருந்து வளர்த்த என் பெரியப்பாவின் குடும்பத்தின் மீதுருக்கும் பிரிக்க முடியாத பாசம்-உறவினர்களின் அன்பு-நண்பர்களின் நேசம் ஒன்று தான் காரணமாக இருக்குமோ என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. அதை எண்ணுகிற எனக்குப் பிறந்த மண்ணின் மீது உண்மையான பற்றில்லையோ; பற்றுள்ளது போல மனத்தில் சாயல் படிந்திருக்குமோ என்று சந்தேகம் எழுகிறது.

“ அப்படி யென்றால் எத்தனையோ பேர் இந்த மண்ணில் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்தும் தமக்கென்று குடும்பம்-சுற்றம்-நட்பு என்று இருந்தும் கூட அந்தக் குடும்பத்தின் இரத்த உறவையும், சுற்றத்தின் அன்பையும், நட்பின் வல்லமையும் மறந்து கப்பலேறியிருக்கிறார்களே, கப்பலேறத் துடிக்கிறார்களே, அப்படிப்பட்டவர்கள் இருக்கும் போது எனக்கு மாத்திரம் அந்தக் குணங்கள் இருக்குமென என்ன நிச்சயம்? அந்த மண்ணில் என் பெற்றோர் வாழ்வதால்

அங்கே சென்று வாழ என் உள்ளம் நினைத்தாலும் தயங்குவதற்குக் காரணம் இந்த மண்ணின் நீது எனக்குள்ள கலப்பற்ற பற்றுதலாகத் தான் இருக்கும்” என்று சந்தேகத்திற்கு மருந்திட்டு ஆற்றவும் செய்கிறேன்.

‘அந்த சுந்தர மணி இப்படித்தானே இந்த நாட்டில் குடியுரிமை பெற்று இந்த நாட்டின் குடி மகனாக வாழ்ந்தும் கூட இந்தியாவுக்குப்போய் வாழ்வதில் தான் ஆசை என்று துடிக்கிறானே’ என்று என்னோடு கல்லூரியில் படித்த அந்த சுந்தரமணிகூட என் நினைவுக்கு வருவான். அவன், தான் பிறந்த இந்த நாட்டை எட்டிக் காய்ப்போல வெறுத்தான். இந்த மண்ணைப்பற்றி பேசுகிறபோது மிகவும் ஆத்திரத்தோடு பேசுவான்.

நேற்று முன்தினம் கூட அவனை சந்தித்தேன். இருவருமே இந்தக் குடியுரிமைப் பிரச்சனையைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டோம். நான் என்னுடைய கருத்துக்களை அவனிடம் சொன்னேன்.

“நீ என்னப்பா சுத்த அசடாக இருக்கிறாயே உன்னைப்போல நானும் இருந்தால் எப்

பொழுதோ மூட்டை கட்டி இருப்பேன்” என்று சலித்துக்கொண்டான்.

நான் சிரித்துக் கொண்டேன்.

“நான் அசடாக இருந்துவிட்டுப் போகிறேன். உன்னை நினைக்கத்தான் எனக்கு பரிதாபமாக இருக்கிறது” என்றேன்.

‘ஏன்’ என்று வினாத்தான்.

“இல்லை நீ இந்த நாட்டிலேதானே பிறந்தாய். உன்னுடைய பாட்டன் முதல் எல்லோருமே இங்குதான் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்வதாகச் சொன்னாய். அப்படி பரம்பரையாய் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து இன்று ‘சிட்டிஷனும்’ பெற்று வாழ்கிறீர்களே உனக்கு ஏன் இந்த ஊர் மேல் விருப்பமில்லை” என்று கேட்டேன்.

பின் எப்படி அப்பா விருப்பம்வரும். வெறும் ‘சிட்டிஷனை’ மாத்திரம் கையிலே வைத்துக் கொண்டிருந்தால் போதுமா? இலங்கையர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றாலும் இந்தியன் என்ற மனப்பான்மை போகவில்லையே. அப்படி பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களை யெல்லாம் ‘இலங்கையன்’ என்று எவனாவது சொல்லுகிறானா. எப்படி ‘சிட்டிஷன்’ பெற்று இலங்கையனானாலும் பின்

னுக்குத்தான் நிற்கிறோம்” என்று ஆவேசத் தோடு கத்தினான்

“அது நமது குற்றம். நாம் உரிமை கேட்கிற அளவுக்கு கடமையை உணரவில்லையே; இந்த நாட்டின்மீது விசுவாசம் வைக்கவில்லையே”

நான் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை

“இந்த நாடுவளர நம்மவர்கள் சாகாமலா இருந்தார்கள்? இன்னும் செத்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இந்த நாடு என்ன செய்தது. அவர்களைப்போல சாகத் தயாராக இருக்கிறவர்களுக்கு இந்நாடு என்ன செய்யப்போகிறது?”

“ஏன் இப்பொழுது மட்டும் செய்யாமலா இருக்கிறது? நீ உண்கிற சோறும் சுற்ற இலவச கல்வி எல்லாம் யார் கொடுப்பது? இன்னும் ஏதேதோ செய்கிறதே”

“எல்லாம் வெறும் கண்துடைப்பையா. அதெல்லாம் இந்த நாட்டில், வளம் குறைந்து போகாமல்—பொருளாதாரத்தில் துண்டு விழாமல் தடுப்பதற்குப்போடுகிற பாதுகாப்பு.”

“சரி இருக்கட்டும் அதற்காகவாவது நன்றி செலுத்தவேண்டாமா..?” என்று கேட்டேன்.

“நன்றியாவது? கடனாவது?” என்று அந்தக் கருத்தையே தூக்கி எறிந்துவிட்டான்.

“இதென்ன நன்றி கெட்டதனம்?” என்று எனக்குள் நொந்து கொண்டேன். இப்படி ‘இந்திய தமிழர்’கள் விசுவாசமில்லாது வாழும் நிலையைப் பார்த்துத்தான் சில அரசியல் வாதிக்கூட, “நாடற்றவர்களுக்கு இலவச அரிசி, கல்வி போன்ற எந்தச் சலுகையும் வழங்கக்கூடாது” என்று சொன்னார்களே தவிரியவில்லை.

ஆனால் இந்த உண்மையை சில அரசியல் வாதிக்களும், ஆளும் சிங்கள மக்களும் உணர்ந்து தான் இருந்தனர். என்னுடைய வீட்டுக்கு அருகில் எனக்கொரு சிங்கள நண்பனிருக்கிறான். அவனும் நானும் சில வேளைகளில் இலங்கை—இந்திய பிரச்சனை போன்ற பல விசயங்களைக் கதைத்துக்கொள்வோம்.

அவன்கூட “உங்களுக்கெல்லாம் இலவச ரேஷன் அரிசி கல்வி வசதி ஒன்றும் கொடுக்கக்கூடாது.” என்பான்.

அப்பொழுது நான், “ஓவ்...ஓவ்... அப்பி நெத்தங் ஓகலாங் மஞ்ஞொக்கா தமாய் கண்டோனே. (-ஆமா, ஆமா, நாங்களில்லாட்டி நீங்கள் மரவல்லிதான் சாப்பிடவேண்டும்)” என்று தமாஷாக சொல்வேன். ஆனால் சில வேளைகளில் காரசாரமாகக்கூட பேசிக்கொள்வோம்.

நான் கேட்பேன்; “இன்று இலங்கையின் பொருளாதாரநிலையே எங்கள் கையில்தானே தங்கியிருக்கின்றது. நாங்கள் உழைப்பதால் தானே நீங்களும் வசதியாக வாழ்கின்றீர்கள்.”

உண்மைதான். ஆனால் நாங்கள் இந்த தேயிலை தோட்டங்களை ஆரம்பிக்கவில்லையே? நாங்கள் எதையாவது செய்து எங்கள் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்காமலாப் போய்விடுவோம்?” என்பான்.

“அப்படியே இருக்கட்டுமே இன்றைய நிலையில் நாங்கள் இந்த நாட்டின் உயர்வுக்குக் காரணமாக இருக்கின்றோமே அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு அந்த இலவச அரிசி கல்வி போன்ற வற்றை அளிப்பதில் என்ன தவறு.”

“தவறுதான் நீங்கள் இந்த நாட்டின்

பொருளாதாரத்துக்கு முதுகெலும்பாக இருக்கலாம் ஆனால் கொஞ்சம் யோசித்துப்பாருங்கள் இந்த நாடு முன்னேறவேண்டுமென்ற எண்ணத்திலா உழைக்கின்றீர்கள்? உங்கள் வயிற்றுக்குத்தான் உழைக்கின்றீர்கள். அப்படி நாட்டுக்காக உழைப்பதாக வைத்துக்கொண்டாலும் எத்தனை பேர் இந்த இலங்கை மீது விசுவாசப்பற்று வைத்திருக்கிறீர்கள்?"

“ஏன் இல்லை எத்தனையோபேர் இருக்கிறார்கள்” என்று நான் விட்டுக்கொடாமல் கூறுவேன்.

“அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் இருக்கலாம். ஆனால் பலர்...சிலர் செய்கிற காரியமே உங்களுடைய மனப்பான்மையைக் காட்டுகிறதே” இங்கே ஒரு தேர்தல் நடந்தால் அதில் ஏற்படும் வெற்றி தோல்வியை பேசமாட்டீர்கள். ஆனால் இந்தியாவில் ஒரு தேர்தல் நடந்தால் வெடி வெடித்து விழா கொண்டாடுகிறீர்கள். ஏன் இந்த நாட்டுத் தேர்தலின் வெற்றிகளுக்கு நீங்கள் விழா எடுக்கக் கூடாது? அந்த நாட்டுத் தலைவர்களுக்கு ‘ஜே’ போட்டுக் கூட்டம் போடுவீர்களே. ஏன் இந்த நாட்டுத் தலைவர்களுக்கு அதைச் செய்யக்கூடாது?...” இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போவான்.

அந்த உண்மைகளை அவன் சொல்லுகிற போது நான் வெளிப்படையாகப் பதில் சொல்லாவிட்டாலும் எனக்குள் ஆமோதித்துக் கொள்வேன். அவன் சொல்வது உண்மைகள்தானே. இந்த மண்ணில் பிறந்து, வாழ்ந்துக்கொண்டே 'அந்த மன்தான் என் தாய்நாடு' என்று சொல்கிறவர்கள் தானே நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள். நம்மவர்களின் உரிமைக்காகப் போராடுவதாகக் கட்சி கட்டுபவர்கள், அந்த மண்ணுக்கா கோஷம் போடும் மனப்பான்மையை உணர்ந்து தம்மைத் திருத்திக் கொள்பவர் எத்தனைபேர்? மனச்சாட்சி குத்தினாலும் இந்த மண்ணை ஏற்றுக்கொள்கிற வதரியம் இல்லை.

அதில் அந்த சுந்தரமணியை மாத்திரம் ஒதுக்கிவிடமுடியுமா? அதற்கு மேல் இந்த மண்மீதுள்ள பற்றைப் பற்றி அவனிடம் கேட்கவில்லை. அவனுக்கு மாத்திரமல்ல; அவனைப்போல எத்தனையோ பேருக்கு இந்த எண்ணம் ஊறிப்போயிருக்கும்போது அதைப் பற்றி பேசிப் பிரயோசனம் என்ன என்று எண்ணினேன்.

“அது சரி அது ஒருபுறமிருக்கட்டும் இப்படி இந்தியா... இந்தியா என்று புலம்புகிறாயே அப்படி இந்தியா வுக்கே நீ போய்விடுவதாக

வைத்துக்கொள்வோம், அப்படியென்றால் உன் பெற்றோர்கள், உறவினர்கள் நண்பர்களென்று உன்னைச் சுற்றியிருக்கிற பெரிய ஒரு சமுதாயத்தையே பிரிந்துபோய் அங்கு வாழமுடியுமா?" என்று என் பேச்சை மாற்றினேன்.

"இந்த உறவை எல்லாம் என்னால் பார்த்துக்கொண்டிருக்கமுடியாது. அதற்காகவும் கவலைப்படமாட்டேன்." என்று அடித்துச் சொல்லி விட்டான்.

"இவன் இத்தனை சுலபமாகச் சொல்லிவிட்டானே உறவு நட்பு என்பதையெல்லாம் சட்டையைக் கழட்டி எறிவதுபோல அவ்வளவு சுலபமாகத் துறந்து விடமுடியுமா?" என்று வியந்தேன்.

அதை நினைக்க என்மீதே எனக்கு வெறுப்பு உண்டானது. என்னால் இப்படிச் சுலபமாக எதையும் கழிக்கமுடியவில்லை.

இந்த நாட்டை நான் நேசிக்கிறேன். இந்த மண் என்னைத் தவழவும், நடக்கவும், வாழ்ந்து வருவதற்கும், மட்டுமா விட்டது. தன் மீது பெருகி ஓடும் நீரை வார்த்து வளர்க்கிறது; அந்த நீரின் மண்ணின் வளத்தில் வளர்ந்த உணவைக் கொடுத்து வளர்த்து வருகிறது.

“உண்டி கொடுத்தோர்
உயிர் கொடுத்தோரே”

என்று மணிமேகலா காவியம் பகர்கிறதே, அந்த உணவைக் கொடுத்தல்லவா எனக்கு உயிர் கொடுத்திருக்கிறது. உயிர் கொடுத்திருக்கிற இந்த மண்ணை என்னால் மறக்கமுடியாது.

இந்த மண்ணைப்போல, தன் உதிரத்தைக் கொடுத்து, எனக்கு உயிர் கொடுத்துவிட்டு, அந்த மண்ணில் வாழ்கிற என் அன்னையையும் என்னால் ‘துறக்க’ முடியாது. பெற்ற மண் பெற்ற தாய் இரண்டுமே எனக்கு உயிர். அந்த உயிரை இரு கூராக்கி ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

‘ஓ...எத்துனை சோதனை?’

அந்த சோதனையில் வெற்றி பெற்று வாழ ஒரு நிரந்தர நாட்டைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பின் அப்படித் தேர்ந்தெடுக்கிற மண் எதுவாக இருந்தாலும் சரி அந்த மண்ணின் குடிமகனாக நான் ஆகிவிட்டால் நான் என் மீது அன்பு செலுத்தி என் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டு வாழுகின்ற சுற்றத்தில் பலரைப் பிரியவேண்டி இருக்கும். அப்படி ஏற்படப்போகின்ற அந்தப் பிரிவுத் துயரை நான் எண்ணிப் பார்க்கிற பொழுது என்னுள்ளே ஒரு மென்மையான துன்ப உணர்ச்சி ஏற்படுகிறதே தவிர மனக்கிளர்ச்சியோ, துயரமோ உண்டாகவில்லை. ஆனால் அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட பின்தான் எனக்கும், என்னைச் சார்ந்த சிலருக்கும் ஏற்படப்போகிற பிரிவு எந்தளவிற்கு வேதனையைத் தரும், குமுறலை ஏற்படுத்துமென நான் அறிந்து கொண்டேன்.

அந்தச் செய்தியை நினைக்கிற போதெல்லாம் எனக்கு, ராஜலெட்சுமியின் ஞாபகம்தான் முன் வந்து நிற்கிறது. திருநீறுக்கீற்றும், குங்குமப் பொட்டும் இட்டுத்துலங்குகிற பொலிவும், பூரித்த முகமும் அவளுடைய மென்மையான உள்ளத்தைப் போன்று பளிச்சென்று வெளுறிய புற அலங்காரத் தோற்றமும் என் மனக் கண்ணில் தோன்றி நிற்கிறது. அவளை நினைக்கிற பொழுதே என் உள்ளத்தில் ஓர் இனிமை ஊற்று பெருகிப்பரவுகிறது. நான் அவளை என் வருங்கால மனைவியாகவும், அவள் என்னை, வருங்காலக் கணவனாகவும் மனதில் வரித்துக் கொண்டு வாழ்கிறோம். அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு அந்தப் பிரிவு ஏற்பட்டால் எப்படி இருக்கும். அவள் இன்னும் இரண்டு மூன்று மாதங்களில் இந்த நாட்டை விட்டுப் போய்விடுவாள். நானும் அவளைப்போல இந்த நாட்டை விட்டு அந்த இந்திய பூமிக்குப் போய்விட்டால் எங்கள் கனவு நனவாகலாம். ஒருவேளை நான் அப்படிப் போகாமல் இந்த நாடே... என்று உரிமை பெற்று வாழத் தொடங்கிவிட்டால் அந்தக் கனவு கனவாகவே நெஞ்சக்குள்ளேயே அழுங்கிப் போய் விடும். நினைவுகளாகவே ஆகி விடும். அதை நினைக்கவே பெரும் திகிலாக இருக்கிறது.

அந்தப் பெரும் திகிலை ஏற்படுத்திய ஏமாற்றத்தையும், வேதனையையும் தரப்போகிற அந்தப் பிரிவு எங்களுக்கிடையில் ஏற்படுத்துவதற்குள்ளாகவே நேற்று எங்களுக்குள் பெரும் பிணக்கே ஏற்பட்டுவிட்டது. எனக்கும் அவருக்கும் இடையே நீண்ட மதிற் சுவரே ஏற்பட்டாற்போன்ற உணர்வு தோன்றி விட்டது.

‘நேற்று, அங்கு நான் போனவுடனே அவளுடைய குடும்பமே இந்தியாவுக்கு வெகு விரைவில் போய்விடப்போகும்’ அந்தச் செய்தியை அறிந்தேன். அவளுடைய அப்பாதான் சொன்னார்.

அவர் எனக்கு, என் தாய் வழியில் மாமன் உறவு. பதுனையில் சாதாரண வியாபாரியாகக் கடை நடாத்துகிறார். அவருக்கு இந்த ஊர் சலித்துப்போய்விட்டதாம். வர வர இதன் போக்கே பிடிக்கவில்லையாம்.

“இன்னும் கொஞ்சநாள் இருந்து வியாபாரம் செய்யத்தான் ஆசை. ஆனால் இந்த ஊர் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் நம்மைப் போன்ற தமிழர்களால் எதிர்காலத்தில் சுபீட்சமரக வாழமுடியாது. அதனால் இந்த நாட்டிலி

ருந்து எவ்வளவு சுருக்காக நடையைக் கட்டிவிட முடியுமோ அவ்வளவு சுருக்காக நடையைக் கட்டிவிடவேண்டும்." என்று இந்த மண்பிடிக்காத காரணத்தையும் அந்த மண்ணுக்கே போய் விடுகிற விசயத்தையும் தெரிவித்தார்.

அந்தச் செய்தியைக் கேட்டபோது மின் சாரத்தால் தாக்குண்டதுபோல் என் உடம்பில் உணர்ச்சி அலைகள் பாய்ந்து அசரவைத்து விட்டது. ராஜலெட்சுமியை நினைத்துக்கொண்டேன்.

‘எங்கே என் உள்ளத்தை அறிந்துகொள்வாரோ’ என்று அச்சத்தோடு சமாளித்துக் கொண்டு கேட்டேன்.

“எப்போது போக இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டேன்.

அப்போது என் குரல் கரகரத்து ஒலித்தது. நல்லவேளை, அவர் என் குரலொலி மாற்றத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. தெரிந்து கொண்டால் என் ஏக்கத்தைப் புரிந்துகொள்வார். நான் ராஜலெட்சுமியை மணந்து கொள்ள விரும்புவது அவருக்குத்தெரியும். ஆனால் அவளுள்ளமும், எனதுள்ளமும் எந்தளவிற்குப் பிணைந்துபோய் இருக்கிற தென்பது அவருக்குத்

தெரியுமோ என்னவோ?

“அவன் நல்ல பையன்தான். எந்த மாதிரியான கெட்ட காரியத்திற்கும் போகமாட்டான். ஆனால் குறியாக ஓர் இடத்தில் இருக்கமாட்டான் என்கிறானே. அப்படிப்பட்டவனுக்குப் பெண்ணை எப்படி நம்பிக்கொடுப்பது? பார்ப்போம், பார்ப்போம்... அப்படி ஒன்றும் காலம் போய்விடவில்லை” என் காதுபடவே ஓரிருமுறை கூறியிருக்கின்றார்.

என் ஏக்கத்தையும் அதனால் ஏற்பட்ட பலவீனத்தையும் எங்கே தெரிந்துகொள்ளப்போகிறாரோ என்று அச்சப்பட்டேன். பலவீனங்களைக் காட்டி காரியங்களைச் சாதிக்க முயல்வது பிடிக்காத விசயம். அதை அடியோடு வெறுத்து ஒதுக்குகிறவன்; தன் ஆற்றலையும், திறமையையும் கொண்டு சாதிக்கிற எந்த விசயமானாலும் போற்றுகிறவன். அப்படிப்பட்ட என்னை என் அகத்தை அவர் அறிந்துகொள்ளக்கூடாது என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் அப்படியொன்று தெரிந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அதே வேளையில் அவர் என் திகைப்பையோ உள்ள நெகிழ்ச்சியையோ தெரிந்துகொள்ளவில்லையே என்ற தாபமும் ஏற்படத்தான் செய்தது.

“இன்னும்... இன்னும் இரண்டு மூன்று மாதங்களில் போய்விடுவோம் என்று என் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னார்.

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. என்ன பேசுவது? என்று புரியவில்லை. ஆனால் என் சிந்தனை தான் செட்டைகட்டி எங்கேயோ பறந்தது.

“உனக்கு இந்தியாவுக்குப் போகிறதாக எண்ணம் இல்லையா?” என்று திடீரென்று கேட்டார்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை இன்னும் கொஞ்சம் பொறுத்து முடிவு செய்யலாம் என்று இருக்கிறேன்” என்றேன்.

“பொறுத்துப் பார்த்து என்னப்பா ஆகப் போகிறது? ஏதோ இப்போதே போனால் ஏதாவது ஒரு தொழிலை பிடித்துக்கொண்டு முன்னுக்கு வருவதைப் பார்க்காமல் இப்படிக்காலத்தை வீணாக்குவதில் என்ன புண்ணியம்...?” என்று ஏதோ...ஏதோ சொன்னார்.

ஆனால் சிந்தனையோ அங்கு இல்லை. சிறிது நேரத்தில் அவர் கடைக்குப் போய்விட்டார்.

நான் சோர்ந்த மனதோடு கண்களைப் பொத்தியவாறு சோபாவிலேயே சாய்ந்து அமர்ந்து விட்டேன்.

எவ்வளவு நேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தேனோ தெரியவில்லை. என் இடக்கரத்தின் மீது குடான காற்று பட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன்.

“ஓ...ராஜியா? இப்பொழுதுதான் வந்தாயா?” என்றேன்.

என் முதுகுப்புறம் சோபாவின் விளிம்பில் சாய்ந்தவாறு ராஜலெட்சுமி நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

‘சிரித்த முகம், குறும்புப் பார்வையோடும் இருக்கிற ராஜியா இது’ என்று எனக்குள் துணுக்குற்றவாறு கேட்டேன்.

“ரரஜி ஏன் சோர்ந்துபோயிருக்கிறாய் உடம்புக்கு சுகமில்லையா?”

“உடம்புக்கு ஒரு கேடும் வரவில்லை மனக் குத்துதான் சுகவீனம்.”

“அப்படி என்ன உன் மனசுக்கு வந்து விட்டது?” என்றேன் திகைப்போடு.

“எல்லாம் இப்பொழுது கொஞ்சம் முன்னுக்குத்தான் வந்தது. நீங்களும் அப்பாவும் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.” என்றதும் அவள் கண்கள் கலங்கின.

அப்போதுதான் அவள் கலங்குவதற்கும் காரணம் புரிந்தது. ‘அவர்கள் இந்தியாவுக்குப் போகப்போகிறார்கள் நான் அந்த விசயத்தில் பிடிப்புக் காட்டாமலே இருக்கிறேன். அதற்குத்தான் அவள் கலங்குகிறாள் போல இருக்கிறது’ என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

“ராஜி! ஏன் இப்படிக் கலங்குகிறாய்? நான் இன்னும் இந்த ஊரிலேயே இருந்துவிடப் போவதாகச் சொல்லவில்லையே இன்னும் கொஞ்சம் பொறுத்து முடிவு செய்யலாம் என்று தானே சொன்னேன்.”

“ஊருக்குப் போவதற்குக்கூட முடிவு வேறு செய்யவேண்டுமா? உண்மையிலேயே நீங்கள் இந்தியாவுக்கு வருவதாக இருந்தால் இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் இருந்து விட்டு வருவேன்

என்றுதான் சொல்லி இருப்பீர்கள். ஆனால் நீங்கள் இந்த ஊரிலேயே இருப்பதற்கும் ஆசைப்படுகிறீர்கள்” என்று சுடச்சுட சொன்னாள்.

“இருக்கலாம்” என்று அவளுடைய மனதைப் புண்படுத்தக்கூடாதே என்ற நினைவோடு சொன்னேன்.

“அப்படி என்றால் என் கனவெல்லாம்?”

அவள் குரல் உடைந்து சிதறியது. நான் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. சொல்வதற்கு ஒன்றும் கிடைக்காமல், ஜன்னலுக்கு வெளியே, வாசலிருப்புறமும் இருந்த புத்தபகவானின் பாதங்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிற அறளிப்பூக்கள் பூத்துக் குலுங்குகிற சூட்டையாக படர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இள மஞ்சளும், வெண்மையும் கலந்த அந்தத் தூய்மையான மலர்களைப் போல அவள்தான் என்மீது எத்துனை காதல் கொண்டிருக்கிறாள்; அந்தக் காதல் உணர்ச்சியில் எத்தனை யெத்தனைக் கனவுகள் கண்டிருப்பாள்? கற்பனை மாளிகைகள் கட்டியிருப்பாள்? ஆனால் அந்தக் காதல் நினைவுகள், நெஞ்சக்குள்ளே அமுங்கிப் போவதையோ, அமுங்கிப் புதைந்து விடவேண்டுமென்றே நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால் என் உள்ளத்

திலே இருக்கிற வித விதமான உணர்ச்சிகள்; அந்த உணர்ச்சிகளால் குழம்பிப்போய் எந்த மண்ணையும் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில் திக்கித் திணறுகிறேன்.

“ஏன் உங்களுக்கு இந்தியாவுக்கு வரப் பிரியமில்லையா?” என்று மீண்டும் என் மொளனத்தை அவளே களைத்தாள்.

“எனக்கு அந்த மண்ணில் வெறுப்போ, விருப்போ ஏற்படவில்லை. ஒரு வேளை அந்த மண்ணை நான் மிதிப்பதாக இருந்தால் அது என் பெற்றோருக்காகவும் உன்னுடைய காதலுக்கு மாகத்தான் இருக்கும். நான் இந்த மண்ணில் பிறந்தேன்; வளர்ந்தேன். இந்த மண்ணும் எனக்கு உயிர் கொடுத்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மண்ணை மறந்துவிட்டு வருவதைக்கூட என்னால் நினைத்துப்பார்க்கக்கூட முடியவில்லை” என்று உணர்ச்சியில் நெகிழ்ந்து போனேன்.

“அப்படியென்றால் உங்கள் பெற்றோருடைய உறவையோ, என்னுடைய காதலையோ நீங்கள் மதிக்கவில்லை” சோர்ந்துபோய் கேட்டாள்.

“இல்லை...இல்லை, அவற்றை நெஞ்சாற மதிக்கிறேன். அப்படி மதிப்பதால்தானே இப்

படி எந்த முடிவும் செய்யமுடியாமல் திணறு கிறேன். இப்பொழுது எனக்குள்ள பிரச்சனை பாசமா? இல்லை பிறந்த மண்மீது பற்று என் பதுதான்”

“நீங்கள் தான் பிறந்த மண், பிறந்த மண் என்கிறீர்கள்... யார் இதைச் சீந்துகிறார்கள்” என்றாள் சீற்றத்துடன்.

“மற்றவர்கள் சீந்தவில்லை யென்றால் நானும் அப்படி இருக்கமுடியுமா? என் மனச்சாட்சி யிடம் நான் தப்பமுடியாது அதன் உணர்ச்சிப் படியே நான் நடக்கிறேன்.”

“நீங்கள் எதற்குத்தான் ஒத்து வருகிறீர்கள். எல்லாம் ஏட்டிக்குப் போட்டிதான்.” “என்று என் பேச்சுக்கே முற்றுப்புள்ளி வைப்பது போலக் கூறிவிட்டாள்.

நான் விரக்தியோடு சிரித்துக்கொண்டேன். இப்பொழுதுதான் ‘நான் எதற்கும் ஏட்டிக்குப் போட்டி’ என்று படுகிறது. இத்தனை காலமும் அவளுக்கு அப்படிப்படவில்லை. நான் எதைச் சொன்னாலும், அதை ஏற்றுக்கொண்டு விடுவாள். என்றைக்கும் அவள் என்பக்கம்தான்.

அப்படி எதற்கும் என் கருத்தைக் கேட்டு ஏற்றுக்கொள்கிற அவளுக்கு இன்று நான் ஏட்டிக்குப்போட்டியாகப் பேசுவதாகப் படுகிறது. 'நானும் இந்தியாவுக்கு வந்துவிடுவேன்.' என்று சொல்லவில்லையே என்ற ஏமாற்றம், ஏக்கம், எரிச்சல் அவளுக்கு.

அதற்குமேல் அவள் ஒன்றுமே பேசவில்லை. இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக்கொள்கிற சந்தர்ப்பம் வாய்க்கிறபோதெல்லாம் அவளுடைய கண்கள் எதையோ பேசின; 'என்னை ஏமாற்றப்பார்க்கிறீர்கள்' என்று ஏங்குவது போலக் கெஞ்சின...

இன்று காலை புறப்பட்டு வருகிறபோது கூட, "ராஜி நான் போய்வருகிறேன்" என்று சொல்லி விடைபெறுகிறபோது அவளுடைய தலை தான் அசைந்தது. கண்கள் கலங்கிப்போய், அந்தப் பழைய குறுகுறுப்பும், குறும்பும் பார்வையும் எங்கேயோ ஓடி ஒளிந்துவிட்டன.

அவளுடைய நினைவாகவே புறப்பட்டேன். அவளுடைய நினைவை என்னுடைய உள்ளத்திலிருந்து ஒதுக்கி வைக்க முடியவில்லை. அந்த நினைவுகளில், நேற்றைய சந்திப்பில் எனக்கும், ராஜலெட்கமிக்கும் ஏற்பட்ட மன உளைச்சல் ஒன்றுதான் மிஞ்சிப்போய் இருந்தது.

கடந்துபோன நிகழ்ச்சிகளை நினைக்கிற போது எத்தனை இனிமையான நினைவுகள் மனதைப் பரவசப்படுத்துகின்றன; அதேபோல மனதை இருளாக்கி, இறுகவைக்கும் மோசமான நினைவுகளும் இருக்கின்றன. கடந்துபோன என்னுடைய நினைவுகளை மீட்கிறபோது அவை கசந்தவைதான்; சில நினைவுகள் இனிமையைக் காட்டிவிட்டு கரிக்கத்தான் செய்தன.

அத்தனையும் புடம் போட்டு வார்த்தெடுத்ததுபோல என்னுள்ளத்திலே வளர்ந்து போயிருந்த உரிமைப் பிரச்சனையோடு ஒன்றிப்போனவைகள். நினைப்பதற்கு எல்லாம் கசப்பையும், வேதனையையும் தந்தன.

அந்தக் கசப்பையும், வேதனையையும் கட்டி மூட்டைகளாகத் தூக்கி வந்ததுபோல, எங்

கெங்கோ சுற்றிப்போன ஏன் மனம் பெருத்த
சுமையின் அழுத்தத்தோடு மீண்டும், என்னைப்
பலவாறு இழுத்தடித்துக்கொண்டு போகவைத்த
பாரதியாரின் அந்தப்பாடலின் மீது வந்து நின்
றது.

அதற்குமேல் அந்தப்பாடலை ரசிக்கவோ,
அசைப்பற்றி சிந்திக்கவோ விருப்பமேற்பட
வில்லை. வெறுப்போடு மூடி ஒரு புறம் போட்டு
விட்டு, மனப்புழுக்கம் தீரக் கொஞ்சம் உலாவி
விட்டுவரலாம் என்று வெளிவே கிளம்பினேன்.

அன்று மாலை—

வீட்டிலிருந்து வெளியேறியவுடனேயே
நேராகக் கோயில் வீதிக்குச் சென்றேன். அங்
கிருந்து நானும் என் நண்பன் சுவாமிநாதனும்
புறப்பட்டு 'எலக்ரிக் டிப்பார்ட்மெண்ட்' ரோடு
வழியாக பதுனை ரோடு எல்லாம் கடந்து
'நானுஓயா' ஜங்ஷனை அடைந்து 'ரேஸ்கோஸின்'
குறுக்கு நடைபாதையில் நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

குளிர்மைக் காற்று உடம்பில் பட்டு குளு
குளுத்துக்கொண்டிருந்தது. இளவெயிலில் சுற்ற
வெளிமுழுவதும் பொன்னிறம் பூத்து ஏதோ

இனிமையை ஊட்டியது. வானத்தின் செம்மையும், பூமியின் பசுமையும் பலப்பல எண்ணங்களை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன. அந்த எண்ணங்களில் என்னையும் என்னோடு வந்துகொண்டிருந்த சுவாமிநாதனையும் மறந்து நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

இருவரும் நடைபாதையின் மறுமுனைக்கு வந்துவிட்டோம். அதுவரை இருவரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

“என்ன ஏதோ சிந்தனையில் வந்துகொண்டிருக்கிறாய்?” திடீரென சுவாமிநாதன் அந்த மௌன நிலையைக் களைத்தான்.

“ஏதேதோ சிந்தனைகள்” என்றேன். ஏதோ ஒரு பாரத்தை இறக்கிக்கொள்கிற பாவனையில் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டேன்.

“என்ன அப்படிப்பட்ட சிந்தனைகள்”

கணப்பொழுதில், எனக்கு முன்னே தெரிகிற அந்தப் பீதுறு மலையையும், அதன் மீது தவழுகிற மேகக்கூட்டங்களையும், மலைச்சாரலில் செறிந்து வளர்ந்திருக்கிற மரத்தோப்புகளையும்,

அவற்றின் இடையிடையே வீற்றிருக்கிற வீடுகளையும், கட்டிடங்களையும் அதற்கு இப்பால் இருக்கிற வீக்டோரியா பூங்காவையும் எனக்கு இடப்புறமிருக்கிற செங்குத்து மலைகளையும் அவற்றின் சாரலை அழகு செய்கிற வீடுகள், தோப்புகள், நாங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கிற ரேஸ் கோஸ், அதற்கு அப்பால் தெரிகிற 'கிரிகரி' வாவி அதன் மீது ஆடி அசைந்து செல்லுகிற படகுகளையும் ஒரு முறை சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டேன். எல்லாம் ஒரே கணம்தான்.

“இல்லை... நாம் இப்படி நேரம் கிடைக்கிறபோதெல்லாம் சுற்றி வருகிறோமே இந்த ஊரை ஒவ்வொரு நாளும், இதே 'பீட்டு' மலையையும் 'லேக்' கையும், 'பாக்' கையும், தெருவையும், தெருவோரமெல்லாம் விசுவரூபத்திலே வளர்ந்திருக்கிற இந்தப் பெரிய பெரிய 'சைப்ரஸ்' மரங்களையும் 'யூகலிப்ரஸ்' கருப்பந்தேயிலை, காட்டு மரங்களையும் எங்கு பார்த்தாலும் தோப்பாக நிற்கிற 'பீயஸ்' மரங்களையும், தேயிலைத் தோட்டங்களையும், பசுமையின் மதாலிப்பில் இறுமாந்து போயிருக்கிற விவசாய நிலங்களையும், நாம் நடக்கிற இந்தப் பாதைகள், இங்கிலாந்திலே இருக்கிற வீடுகள் மாதிரி இருக்கிற இல்லங்களின் கட்டிடங்களையும், இவற்

றையெல்லாம் தழுவித் தழுவி ஓடுகிற மேகக் கூட்டங்களையும், பள்ளத்தாக்குகளெல்லாம் அடைத்துக்கிடக்கிற பனிப்புகார்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது மாத்திரமா பார்க்கிறோம்? பிறந்தது முதல் இவற்றையே பார்க்கிறோம்; இவற்றின் மத்தியிலேயே வாழ்கிறோம்; இவற்றின்மீது தவழ்ந்து வருகிற காற்றில் உடல் சிவிர்க்கிறோம். அதைச் சுவாசித்து, சுவாசித்து வாழ்கிறோம். அப்படி நாம் பிறந்தது முதல் பல நூறு நாட்களாகப் பார்த்து அனுபவித்து வாழ்கிறதாலே நம்மோடு ஏதோ ஒருவகைப் பிணைப்பில் சங்கமித்துப்போன இவற்றை ஒரு நாள் உதறிவிட்டுக், கண்காணாத ஒரு சீமைக்குப்போய் வாழ நேர்ந்துவிட்டால் எப்படி இருக்குமென்றுதான் யோசித்துப் பார்க்கிறேன்” என்று ஆழ்ந்த உணர்வோடு கூறினேன்.

சுவாமிநாதன் என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான். அவன் பார்வையிலிருந்து நான் சொன்னதில் அர்த்தம் புரியவில்லையென்று தெரிந்துகொண்டேன்.

அவனுடைய தடுமாற்றத்தைப்பார்த்து நான் சிரித்துக்கொண்டேன். கொஞ்சநேரங்கழித்து நானே தொடர்ந்தேன். “சாமி இந்த

ஊர் உனக்குப் பிடிக்கிறதா”

“பிடிக்கிறதா என்றால்...?” என்று விளித்தான்.

“பிடிக்கிறதா என்றால்...? ஒவ்வொருநாளும் பார்த்ததையே திரும்பத்திரும்பப் பார்க்கிறேமே அப்படி பார்த்துப் பார்த்துப் பழகிப் போன இவையெல்லாம் புளிக்கிறதா? என்று தான் கேட்டேன்” என்றேன்.

“புளிக்காமல் என்ன செய்யும்? எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துப் பழசாகிப் போனதுதான்” என்று சலித்துக்கொண்டான்.

நான் எதையோ நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டேன். “அப்படியென்றால் இந்த நூரளையிலிருந்து வேறு எங்கும் வேலை கிடைத்தால் போய்விடுவாயா?”

“நிச்சயமாய்ப் போய்விடுவேன்”

“அப்படிப் போனால் உன்னால் திரும்பி இந்த ஊருக்கு வராமலே இருக்கமுடியும். ஒரு கொஞ்சநாட்களுக்காவது வராமல் இருக்க முடியுமா?”

“அதெப்படி முடியும். ஒரு இரண்டு நாட்களுக்கு, அவ்வளவு பெரிய கொழும்பு ஊரிலேயோ, கண்டியிலேயோ இருக்கிறது என்றால், எங்கேயோ மூலைக்குப்போனமாதிரி இருக்கிறது...” என்று படபடக்கச் சொன்னான்.

அவன் பதிலைக் கேட்டு நான் அர்த்த புஸ்டியோடு சிரித்தேன். ஒரு உண்மையை அவன் புரிந்து கொண்டதாக எனக்குத் தெரிந்தது.

அவனே சொன்னான்.

“ உண்மை தாண்டா ராகு! நாம் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்கிற ஊர் பார்த்துப் பார்த்துப் புனித்துப் போனதாகச் சொல்லிவிடலாம். சொல்லி விட்டு, நாம் பார்க்காததால் புதுமையாகத் தோன்றுகிற இன்னொரு ஊருக்குப்போய் விடலாம். ஆனால், நாம் பிறந்து வாழ்கிற மண்ணை நம்மால் துறக்கவோ, மறக்கவோ முடியாதுடா” என்று நம்மால் புரிந்து கொள்ளமுடியாத ஒரு உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு ஆமோதித்தான்.

“பார்த்தாயடாசாமி! நமக்குத் தெரியாத

ஒரு உண்மை நம்மாலேயே செயல் படுவதை இந்த ஊரின் எல்லைக்கு அப்பாலே இருக்கிற, இன்னொரு ஊரிலே இரண்டு காளைக்குத் தங்கமுடியாத நாம் இந்த ஊருக்கு அப்பாலே எத்தனையோ ஊர்களைத் தாண்டி, இந்த நாட்டுக்கு அப்பால், கடலுக்கு அந்தப்புறம் இருக்கிற இன்னொரு நாட்டிலே போய் வாழ முடியுமா?"

“உண்மைதான்”

அந்த உணர்ச்சியிலேதான் நானும் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்த மண்ணிலே என்னுடைய பெற்றோரோ எனக்கென இருக்கிற சில ‘சடமை’ களோ இல்லாவிட்டால், எந்த அவதியும் படமாட்டேன். என்னுடைய எலும்பும், தோளும் இந்த மண்ணிலே கலந்து கரைவதைத்தான் விரும்புகிறேன். இந்த மண்மீது எனக்கு சொல்லமுடியாத வாஞ்சையுண்டு, ஆனால் இந்த மண்ணுக்காக என் பெற்றோரைத் துறப்பது பெற்றோருக்குச் செய்கிற துரோகமாகப் படுகிறதடா. ஏனென்றால் அவர்களும் எனக்கு உயிர் கொடுத்திருக்கிறார்களல்லவா?"

என் உள்ளக் கிடங்கையே எடுத்துக்

கொட்டினேன். அப்படி நான் உணர்ச்சிவசப் பட்டு என் சுய மனதைக் காட்டுகிற போதெல்லாம் என் வேதனை—எனக்குள்ள பிரச்சனைகள் தீர்ந்து போவதாகப் படுகிறது.

“ராகு உன்னுடைய உள்ளம் இப்பொழுதுதான் எனக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. இந்தளவுக்குப் பெற்ற அன்னையையும், பிறந்த மண்ணையும் சமமாகக் கருதுகிற நல்ல உள்ளம் வேறு யாருக்கும் வராதடா இப்படி ஒவ்வொருவருமே இருந்துவிட்டால், அந்தத் தமிழ் மண்ணிலிருந்து இன்னொரு மண்ணுக்கு ஏன் பிழைக்கப் போகிறான். பர்மா மண்ணிலிருந்து அகதிகளாகக் கப்பலேறிய கொடுமையோ, இந்த மண்ணிலிருந்து கப்பலேறுகிற நிலையோ தோன்றி இருக்காதே” என்று சொன்னான்.

அதற்குள் ‘றீகல்’ படமாளிகையருகே வந்து விட்டோம். எங்களை மறந்து பேசிக்கொண்டே வந்ததில், நாங்கள் ‘விக்டோ ரியா’ பூங்காவுக்குள் புகுந்து ‘கச்சேரி’ ரோடு வழியாக வந்தோமா என்று கூட சந்தேகம் வந்து விட்டது.

படமாளிகையை அணுகியவுடனே, என் பார்வை வழக்கமாகப் படமாளிகையில் நின்ற

பெரிய விளம்பரப் பலகை மீது தாவியது. அப்போது ஓடிக்கொண்டிருந்த சினிமா போஸ்டர்—மூவர்ண சுவரொட்டி ஒட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த மூவர்ண சினிமாச் சித்திரத்தின் நடுப்பகுதியில், முன்னங்காலை உயரத் தூக்கித், திமிறும் குதிரையின்மீது ஒரு வீரமங்கை கம்பீரமாக அமர்ந்து துப்பாக்கி ஏந்தியிருப்பதாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்தச் சித்திரத்தைப் பார்த்தவுடனேயே புறநானூற்றில் சித்தரிக்கப்படுகிற வீரத்தாய் மார்களின் தீரமிக்க நெஞ்சுறுதியும், நாட்டைக்காக்க அவர்கள் கொண்ட தியாகச் சிந்தையும் ஒவ்வொன்றாக நினைவுக்கு வந்தது. அதிலே புறநானூற்றில் வரும் ஒரு பாடல் நினைவுக்கு வந்தபோது அந்தப் பாடல் என் நெஞ்சத்தை ஈர்த்தது. இரண்டு மூன்று முறை எனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டேன்.

“இப்படியே திரும்பிப் போவோம்” என்று சொல்லி சுவாமிநாதன் நின்றான். நானும் நின்றேன். ‘சரி’ என்று நான் முடுக்கிவிட்ட விசை போல் சொல்ல, இருவரும் வந்த வழியே திரும்பி நடந்தோம்.

எனக்கு அந்தப் பழம் பாடலிலேயே நினை
விருந்தது.

“சாமி உனக்கு, நாம் எஸ், எஸ், எரியில்
படிக்கும்போது, இலக்கிய பாடத்தில் வீரத்தாய்
கள் பற்றிப் படித்தோமே அதில் வருகிறதே
ஒரு பாடல்,

“கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணியே
முதிற் பெண்டிராதல் தகுமே
மேனாள் உற்ற செருவிற்கிவள் தன்னை
யானை எறிந்து களத் தொழிந்தனனே,”

என்று தொடர்ந்து வருகிறதே, யாரோ ஒரு
பெண் புலவர் பாடியது அது உனக்கு நினைவிருக்
கிறதா?” என்று சுவாமிநாதனைக் கேட்டேன்.

“ம்...பாடல் எனக்கு நினைவில்லை. ஆனால்
அதன் கருத்து மாத்திரம் அப்படியே நினைவிருக்
கிறது. ஒரு தாய் தன் மகனை போர்க்களத்துக்கு
அனுப்புவதுதானே. ஏற்கனவே நடந்த போரிலே
அவளுடைய தமையனும், அருமை கணவனும்
வீரமரணம் எய்தியும், அதற்கெல்லாம் கவலைப்
படாமல் மீண்டும் போர்ப்பறை கேட்டுத் தன்
மகனைத் தழுவி, ஆடையெல்லாம் அணிவித்து,

வான் கொடுத்து 'போர்க்களம் செல்க' என்று அனுப்புகிறாள் அதுதானே கருத்து" என்றுன்.

“ஆமாம். அதுதான் கருத்து. ஆனால் அன்று மாத்திரமா அந்த வீரமும், தியாக உணர்ச்சியும் இருந்தது? இன்று உலகத்தில் எங்கெங்கோ நாட்டுக்கு நாடு நடக்கிற யுத்தத்தில் கூட அந்த வீரமும் தியாகமும் கலந்தொலிப்பதைக் கேட்காமலா இருக்கிறோம்” என்று சொன்ன நான் தொடர்ந்து சொன்னேன், “அங்கெல்லாம் பாசத்தைவிட, காதலைவிட, நட்பைவிட நாட்டுப் பற்றும், உணர்ச்சியும் வெற்றி கொண்டிருக்கிறது. என்னுடைய பிரச்சனையோ, பொதுவாக நம்மவர்களில் சிலருடைய பிரச்சனையோ போருமில்லை; ஒரு மண்ணுமில்லை. இரண்டு நாட்டில் பிரிந்து வாழ்வதுதான். ஓர் அன்னை தன் நாட்டுக்காகத் தன் குடும்பத்தையே தியாகம் செய்து விதவைக்கோலம் பூணுகிற போது ஒருவன் தான் பிறந்த மண்ணைப் பிரியாது, நன்றி விசுவாசத்தோடு, உரிமையோடு வாழ தன் பெற்றோரைப் பிரிந்து வாழ்வது தவறில்லையே; அது துரோகமும் இல்லை. பெற்ற மண்ணுக்காகச் செய்யும் தியாகம் என்று நினைக்கிறேன்” என்று மனம் தெரிந்து கூறினேன்.

“அப்படி. யென்றால் நீ...”

“இந்த மண்ணிலேயே வாழப்போகிறேன்.
என் பிறப்புரிமைக்கு எழுதப்போகிறேன்”

“ஒரு வேளை சட்டம் இடம் கொடுக்க
வில்லை என்றால்..? “ என்று சந்தேகத்தைக்
கிளப்பினான்.

“சட்ட மென்ன சட்டம்? ஒவ்வொருவரு
கடைய உணர்ச்சிகளையும் கட்டுப்படுத்துவதுதா
னே சட்டம். அந்தச் சட்டம் எல்லோருக்கும்
சாதகமானது இல்லையே. அதிலே சிலருக்கு நன்
மையாகவுமிருக்கும்; பாதகமாகவும் இருக்கும்.
சட்ட மென்ற ஒன்று இருப்பதாக, நான் இந்த
மண்ணில் பிறந்தேன் என்பதை மறுக்கமுடியுமா?
அல்லது மறைக்கமுடியுமா? சட்டம் மறுத்துவிட
லாம். ஆனால் என் மனச்சாட்சியின் குரலை
மறைக்க முடியாது; மறுக்கமுடியாது. ஒரு வேளை
இந்த சட்டம் என்னை இந்த நாட்டை விட்டு
தூரத்தி விட்டுப் போகட்டும். நான் இந்த மண்
ணில் பிறந்தேன்; வளர்ந்தேன், வாழ்கிறேன்.
அதனால் இந்த மண்ணின் மீது எனக்குள்ள
கடமையுணர்ச்சியைக் காட்டியே தீருவேன்”

“எப்படியோ யோசித்துச் செய். வினாக
அலட்டிக்கொண்டு காலத்தையும், நேரத்தையும்

வீணுக்கிக் கொள்வதில் என்ன புண்ணியம்.
‘கிட்டாதாயின் வெட்டென மற’ என்று ஒன்றி
ருக்கிறது என்றான்.

நான் சிரித்துக்கொண்டேன்.

“ஏன் அதை சொன்னவாயே ‘முயற்சி
திருவினை ஆக்கும்’ என்று சொல்லி இருக்கிறதே
மறந்து விட்டாயா” என்றேன்.

அதற்குள் நாங்கள் வழமையாகப் பிரிந்து
செல்லும் உலகப்போர் வீரர்களின் ஞாபகஸ்
தூபிகம்பீரமாக நிற்கும் கிரேண்ட் ஹோட்டல்
ஜங்ஷனை அடைந்துவிட்டோம்.

இருவரும் வழமை போல அந்த இடத்தில்
நின்று சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்
டுப் பிரிந்தோம். அப்போது நன்றாக இருட்டி
விட்டது. அந்த இருளில் உள்ளம் மட்டும் ஒளி
விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. முடிவு
காணமுடியாமலிருந்த என் பிரச்சனை ஓய்ந்தது.
என்னால் ஒரு முடிவு செய்து கொண்டேன். நான்
ஒளியில் வந்து கொண்டிருந்தபோது இருண்டு
கிடந்த என்னுள்ளம் இந்த இருளில் பிரகாசித்
துக்கொண்டிருந்தது. மகாகவி பாரதியாரின்

அந்தக் கம்பீரமான பாடலை நினைத்துக் கொண்டேன்.

'பெற்ற அன்னையும், இந்த நாடும் எனக்கு உயிர் கொடுத்தவை. இரண்டும் ஒன்று; இரு விழிகள். ஆனால் பிறந்த மண்ணின் பற்று, அன்னை யின் அன்பை வெற்றி கொண்டுவிடும். பாசத் தைவிட, காதலைவிட. உயர்ந்துவிடும். பெற்றோ ருக்காக, காதலிக்காக, நல்வாழ்வுக்காக எனக்கு அந்த மண் வேண்டாம்; பெற்ற இந்த மண் போ தும். இது என்னை வாழவைத்தாலும் சரி வாழ்வைப் பிரித்தாலும் சரி' என்று என்னுள்ளம் ஒளிவிட, நான் இருளில் முழுகிக்கிடக்கும் 'ரேஸ் கோஷின்' குறுக்குப் பாதையூடாக நுழைந்து சென்றேன்.

இந் நூலாசிரியர்.....

அக்கரப்பத்தனை, மேகமலைத் தோட்டத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டாலும், நூரளையையே வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர் தோட்டப் பள்ளியிலும், நூரளை பரிசுத்தத் திருத்துவக் கல்லூரியிலும் கல்விப்பயின்றார், எஸ். எஸ். சியூடன்' 60-இல் விலகினார். 26 வயது நிரம்பிய இவர், கல்லூரியிலிருந்து விலகி, நேரடியாக சமூகப்பணியில் குதித்து, எழுத்துத்துறைக்கு வந்தவர். 'இராஜமலைச் செல்வன்' முதலாக ஐந்தாறு புனைப் பெயர்களில் எழுதிவரும் இவர், தேயிலைத்தோட்டப் பாடல்கள் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளும், பல சிறுகதைகள், உருவகக்கதைகள், இலக்கியம், சமூக, அரசியல் சம்பந்தமாக பல கட்டுரைகளையும் எழுதியிருக்கிறார். 'நெடுந்தாரம்' என்ற ஒரு நாவலும் எழுதியிருக்கிறார். நூரளைப் பிரதேசங்களில் மன்றங்கள் தோன்றி விழிப்பெற முன்னோடியாக நின்ற இவருக்கு எழுத்து ஜீவன் மாத்திரமல்ல; ஜீவியமுமாக ஏற்று பத்திரிகைத்துறையில் கடமையாற்றுகிறார்.

-கவிஞர் தென்னவன்.